

IFJÚSÁGI

IFJÚSÁGI CSOPORTVEZETŐK LAPJA

Óra

2. évfolyam, 1. szám ■ 2005. március

IFJÚSÁGI ÓRA – Evangélikus ifjúsági csoportvezetők lapja
Megjelenik negyedévente.

Felelős szerkesztő: Balog Eszter ifjúsági referens • Tel.: 486-3525 • Mobil: 06/20-824-2019

Olvasószerkesztő: Székács Judit

Kiadja a Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Iroda
Ifjúsági és Gyermekosztálya megbízásából

a Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója

Felelős kiadó: Kendeh K. Péter

Kiadóhivatal: 1085 Budapest, Üllői út 24. • Tel.: 317-5478, 486-1228

Botta Dénes felvételei: borító, 1. o., 3. o., 7. o., 11. o.,
17. o., 28. o., 29. o., 31. o., 32. o., 35. o., 36. o., 38. o.

Tervezés és nyomdai előkészítés: Galgóczi Andrea

Nyomdai kivitelezés: ETO-PRINT Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

ISSN 1785-7104

KEDVES OLVASÓ!

Közeleg a húsvét. Hiszem és vallom, hogy ez az ünnep sem fog anélkül eltelni, hogy ne hozna megújulást, új lendületet, új erőt az életünkbe. Mert a feltámadás egyfajta öröm, boldogság, amely lendít, indít, mai szóval élve: motivál. Mert a megerősödött hit tettekre sarkall. Mindez nem naivitas vagy elfogultság az ünnep hangulatával kapcsolatban, hanem megtapasztalt valóság: a feltámadás ereje a mi életünkre is kihat, tevékenyé tesz bennünket. Ha Isten szeretete elér bennünket, akkor ez a szeretet valóban megmozgat.

Most gondoljunk egy percig azokra a fiatalokra, akik körülöttünk vannak. Idézzük fel azok arcait, akik ránk bízattak, akik a közelünkben vannak. Gondolkodjunk el azon, hogy húsvét öröme hogyan juthatna el hozzájuk a legjobban. Feltehetjük magunkban azt a kérdést: vajon hogyan tudnám átadni azt a személyes örömet, amit a feltámadás jelent – nekik, kamaszoknak, tépelődő, gondolkodó, lázadó fiataloknak? Vajon milyen módon, milyen eszközökkel tudom elérni, hogy tudjanak, halljanak arról az Istenről, aki értünk halálba küldte Fiát, de fel is támasztotta őt? Hogyan lesz számukra valóság a „halálból az életre”?

Azt kívánom, hogy minden ifjúsági vezető élje meg a csoportjával együtt húsvét örömét, akár virrasztva, napfelkeltét nézve, vagy épp csendben imádkozva, vagy akár beszélgetve. Hadd mozgasson meg Isten szeretete bennünket! Remélem, hogy az *Ifjúsági Óra* új számának különböző cikkei ebben a munkában mind segíteni fogják az olvasót.

Balog Zoltán

ifjúsági referens

RÖVID ÍRÁSOK ■ 2

TÁVCSŐ ■ 6

EGYHÁZMEGYE ■ 10

KÖZÉPISKOLÁK ■ 12

ÖKUMENÉ ■ 13

KIE ■ 17

ÚJ GONDOLAT ■ 18

BEMUTATJUK ■ 19

FILMKLUB ■ 21

MEVISZ ■ 23

PROGRAMOK ■ 24

SEGÉDANYAGOK ■ 25

KREATÍV ÖTLET ■ 28

HÍREK ■ 40

Személyesen

A közelmúltban egy számomra nagy tekintélyű, sokoldalú, mindenféle embertípussal bámulatosan szót értő, magasan képzett közösségi és lelki vezetővel töltöttem néhány napot. Hazafelé az autóban azon töprengtem, hogy a közösség fejlődésében elért sikerének, az egyes csoporttagok egymás előtti megnyílásának, a kölcsönös bizalom létrejöttének mi lehet a titka? És közben felmerült bennem: vajon milyen a kapcsolata az általam nagyra becsült vezetőnek a bennem megfogalmazott kérdéssel? Tudja-e a titkot? Vagy esetleg személyes vonzerejének köszönheti a csoporttagok megnyílását?

Miután megismerkedtünk egy stílussal, módszerrel vagy egyéniséggel, és azt megfelelőnek, érdekesnek találtuk, nehezen tudunk és akarunk elvonatkoztatni attól. Ez segíthet megtalálni és magunkban kialakítani azt az attitűdöt, amellyel hatékony munkát tudunk végezni, ahol szükséges, hogy célunk legyen a csoportból közösséggé formálódó emberek külön-külön és együttes megszólítása. A közösségépítés tanulása, a tapasztalatok integrálása tehát állandó feladatként állnak előttünk.

Egy közösség találkozási alkalmával három szempontot tartok általánosan fontosnak, amelyek újra meg újra átgondolást igényelnek, egyben a kölcsönös bizalom létrejöttének is feltételei. Ezek nélkül esetlegessé és kiszámíthatatlanná válhat az egyes tagok közösség iránti, így az alkalomhoz való viszonya, vonzódása, nem utolsósorban lelkesedése. A három szempont figyelmet, türelmet és tudatos közösségépítést, valamint interaktív, „beszélgetős”, mindenki felé nyitott órákat igényel.

Az első a látás. A vezető a legkülönfélébb háttérrel, más-más motivációval rendelkező, egymástól eltérő célokkal érkező csoporttagokkal ül le egy körbe. Elengedhetetlen tehát az egyes csoporttagok megismerése, a sajátos környezetükről szerzett információk tudatosítása, a történetükből, hozzászólásaikból kihallható apró részletek, élethelyzetük átlátása. Ha a vezető nem tekint külön-külön érdeklődéssel az egyes személyekre, nem fogják érezni, hogy fontosak – nem azért, hogy a közösség létszámát növeljék, hanem mert mindenki személy szerint értékeivel, kérdéseivel, megoldatlan helyzeteivel itt van közöttünk. Az egyes ember személyné, személyiséggé, egyedivé, a teremtettség csodájából fakadóan megismételhetetlenné vált, és ezt most valaki, esetünkben a vezető észrevette. A

(meg)látás (látlak téged, és jó, hogy itt vagy) érzése, az elfogadás megtapasztalása befogadó otthonná teheti a közösségi alkalmat, azt a heti vagy havi egy-két órát, amelyet együtt töltenek az egy helyre igyekvő emberek. Tapintattal és a csoporttag őszinteségének, megnyílásának teljes szabadságát meghagyva érdemes közelíteni, lehetőleg egy mindenki számára feltett körkérdéssel vagy feladattal.

A második a személyre szabott, de mindig csak lehetőségként jelen lévő vezetés kialakítása. A csoporton belüli „nyílt téren” történő vezetés intimitását a személyeskedő megjegyzésektől, konkrét válaszoktól mentes rövid reagálások adják meg, ezért nem alkalmasak a mélyebb rétegek feltárására, az apró részletek megvitatására. Azonban a csoportos beszélgetésben megszólítottak, ha a témától eddig távol is maradtak, szinte azonnal bevonódnak a beszélgetésbe. A személyre szabott vezetéshez időre van szükség. Több alkalom, talán hónapokig tartó „látás” formálhatja ki a vezető első konkrét lépését. Fontos, hogy a csoport minden tagja tisztában legyen azzal, hogy amit a vezető említ, azt milyen háttérből, milyen előzetes információ birtokában kérdezi. Mindenkit gazdagíthat egy-egy eset végigtekintése, esetleg dramaturgizálása, amelyben több szereplő is segíthet, részt vehet. Ehhez természetesen a megszólított beleegyezésére is szükség van. Ezekből a csoportos beszélgetésekben lejátszódó rövid fordulatokból alakulhatnak ki a későbbi négy szemközti lelkigondozói találkozások, amelyek alkalmasak a fókuszálásra éppúgy, mint a nondirektív elven alapuló kísérésre vagy a direktivitást használó tanácsadásra.

A harmadik szempont a feladatok kiosztása. Csak a fantáziánkra van bízva, hogy egy beszélgetésben mi mindenre kérhetünk meg egy-egy csoporttagot. Megismerve őket, hogy mennyire aktívak, hogyan és milyen szí-

vesen adnak a „nagy közösbe” – adhatunk nekik személyiségükhöz, temperamentumukhoz, mobilitásukhoz, igényükhöz illő feladatot. Sokat lendíthet a beszélgetésen, ha a vezető egyéni vagy kics csoportos feladatokat oszt ki, amelyet néhány perc alatt kell elvégezniük. Az életükkel, önmagukkal, az őket foglalkoztató kérdésekkel kapcsolatos feladatok általában kizökkentik a fiatalokat az addig folyó közös beszélgetésből, amely által újra érintetté válnak, ahol nem utolsó szempont a helyváltoztatás.

○ **Összefoglalva:** az egyes csoporttagok jelenlétének és tagságának komolyan vétele, a látás; a személyre szabott vezetés kialakítása; valamint a gyakorlati feladatok leosztása együttesen segíti úgy a kezdőt, mint a professzionális vezetőt a csoport közösséggé formálásában. Ezek hiánya a szeretet hiánya. Mert a szeretet személyes, ahogyan létéből fakadóan az is személyes, akitől hozzánk is érkezik a szeretet.

Horváth-Hegyi Olivér

60 éve halt meg Dietrich BONHOEFFER

Egy lehetséges megemlékezés vázlatja április eleji ifjúsági órára

A LEGFONTOSABB TUDNIVALÓK RÖVIDEN

- Keresztény hitvalló.
- Kompromisszummentes antifasiszta magatartással, bibliai értékrenddel élt.
- 37 évesen bebörtönözték (1943).
- Buchenwaldba hurcolták, és végül Flossenbürgben végezték ki 1945 április 9-én.
- A nemzeti szocializmus áldozata lett, mártírként halt meg.
- 39 évig élt.

RÉSZLETESEBB ÉLETRAJZI ADATOK

- 1906-ban született Breslauban.
- Apja Karl Bonhoeffer, híres berlini pszichiáterprofesszor.
- Humanista, liberális, keresztény családi körben nőtt fel, és korán elhatározta, hogy teológiát fog tanulni.
- 1923-ban Tübingenben kezdte meg tanulmányait, majd Berlinben és New Yorkban folytatta. 1927-ben doktorált.
- 1933-ban, Hitler hatalomra jutásakor elsőként emelte fel szavát egy rádióbeli előadásban a Führer-probléma,

- a zsidóüldözés és az „árja rassz egyházának” teológiája ellen.
- Az egyház ambivalensen fogadta politikai megnyilvánulásait.
- Az 1937-ben tartott igehirdetői szemináriumát a rendőrség beszüntette.
- 1939-ben az Egyesült Államokba utazott a katonai szolgálat elől, de onnan mégis hazajött, mert egyre jobban bántotta egyháza kompromisszumkészsége.
- Bonhoeffer az angliai kormány segítségével reménykedett a Hitler-ellenes megmozdulásokban.
- Elfogatásának kiváltó oka 40 zsidó Svájcba történő kiemenekítésében való közreműködése volt.
- Korai halála ellenére számos könyvet, levelet és jegyzetet hagyott maga után, melyeket halála után nyomtatott ki közeli barátja, Eberhard Bethge.
- Legismertebb műve a *Börtönlevelek*.
- Halála elkerülhetetlen volt az adott politikai helyzetben.

ALAPVETŐ VALLÁSOS NÉZETEI

Bonhoeffer szerint a Biblia a válasz minden kérdésünkre. Az Ige szilárd talaj a lábunk alatt, amelyen képesek vagyunk megállni. Elsősorban az kell kérdeznünk egy adott bibliai szakasztól, hogy mit üzen nekünk ma Isten a Szent-

íráson keresztül. A Bibliát Jézus személyére nézve kell olvasni, és csak így érthető. A haláltáborban ezeket a sorokat fogalmazta meg D. Bonhoeffer:

„Újból és újból hosszasan el kell mélyednünk Jézus életében, beszédeiben, cselekedeteiben, szenvedésében és halálában, hogy így felismerjük, amit Isten megígért és teljességre visz. Bizonyosság számunkra: mindig Isten közelségében és jelenlétében élhetünk, s ez az élet számunkra egészen új élet. Bizonyosság számunkra továbbra az, hogy nekünk semmi sem lehetetlen, s az is, hogy Isten akarata nélkül semmiféle földi hatalom nem nyúlhat hozzánk, s legfőképpen hogy veszély és ínség minket Istenhez csak közelebb visz. Az is bizonyos, hogy magunknak semmire sem tarthatunk igényt, és mégis mindent kérhetünk, továbbá az is, hogy a szenvedésben örömről, a halálban életünk el van rejtve. Mindenben egy minket hordozó közösségben állunk. Mindehhez pedig Isten – Jézusban – igent és áment mondott. Ez az igen és ámen szilárd talaj, amelyen állunk.”

SZEMELVÉNYEK KÖZÖS OLVASÁSRA, GONDOLKODÁSRA

■ Dietrich Bonhoeffer **reggeli imádsága** a fogságban: *Istenem, hozzád kiáltok a nap kezdetén. Segíts imádkoznom és összeszednem gondolataimat tehozzád; magamtól ezt nem tudom megtenni.*

Bennem sötétség van, de nálad van a világosság; én egymagam vagyok, de te nem hagysz magamra engem; én

csüggedő vagyok, de nálad van a segítség; én nyugtalan vagyok, de nálad van a békesség; bennem keserűség van, de nálad van a türelem; én nem értem a te utaidat, de te ismered az én utaimat.

■ *Mennei Atyám, dicséret és köszönet neked az éjszaka nyugalmáért, dicséret és köszönet neked az új napért. Dicséret és köszönet neked ajándékaidért és hűségédért az eddigi életemben. Sok jóval ajándékoztál meg, segíts, hogy a rosszat is elfogadjam a te kezedből. Nem akarsz többet rámhelyezni, mint amennyit el tudok hordozni. Te megcselekszed, hogy minden gyermekeid javát szolgálja. Uram, mindazért, amit csak ez a nap is hoz, a te neved legyen áldott! Ámen.*

■ Dietrich Bonhoeffer **esti imádsága** a fogságban: *Uram, Istenem, köszönöm neked, hogy elhoztad a mai nap végét. Köszönöm, hogy megengeded, hogy a test és a lélek nyugalomra térjen.*

A te kezéd volt fölöttem, őrzött és védelmezett engem.

Bocsásd meg e nap minden kishitűségét és igazságtalanságát, és segíts, hogy én is megbocsássak mindazoknak, akik velem igazságtalanul cselekedtek.

Engedj békességben a te oltalmad alatt aludnom, és védj meg engem a sötétség támadásaitól.

Neked ajánlom az enyéimet, neked ajánlom ezt a házat, neked ajánlom testemet és lelkemet.

Istenem, legyen áldott a te szent neved. Ámen.

Hiszem, hogy Isten mindenből, még a legrosszabból is jót tud és akar kihozni. Ehhez olyan emberekre van szüksége, akik mindent a lehető legjobbra fordítanak. Hiszem, hogy Isten minden bajban annyi ellenálló erőt ad, amennyire szükségünk van. De sohasem adja meg előre, hogy bizalmunkat ne önmagunkba vessük, hanem egyedül csak őbelé. Ennek a hitnek a jövőtől való minden rettegésünket le kell győznie. Hiszem, hogy vétkeink és tévedéseink sem hiábavalóak, s hogy Istennek azokkal sincs nehezebb dolga, mint vélt jócselekedeteinkkel. Hiszem, hogy Isten nem valami időtlen végzet, hanem itt és most őszinte imádságomra és felelős tetteimre vár, és válaszol is azokra.

Dietrich Bonhoeffer

DIETRICH BONHOEFFER

TUDHATTUK-E, HOGY SZERETETED ANNYIRA FÁJ?

*Rászedtél, Uram, s hagytam,
hogy rászedj.*

*Megragadtál, s hatalmadba ejtettél!
(Jer 20,7)*

Jeremiás nem tolakodott, hogy Isten prófétája legyen, sőt visszaborzadt, amikor a hívó szó eljutott hozzá. Védekezett, ki akart térni: egyszerűen nem akart ennek az Istennek prófétája és bizonyásgtevője lenni. De menekvés közben megragadja őt az Ige, az elhívó szó, nem vonhatja ki magát, Isten áldozata lett. Jeremiás az ő prófétája. Kívülről jön az embert megszólító szó, nem szívének elrejtett vágyaiból, kiváltságaiból, reménységeiből, hanem Istennek ismeretlen, nem várt, győzedelmes, erőszakos igéje ragadja meg, ha és amikor akarja. Semmiféle ellenkezés nem segít, hanem Isten válasza érvényes: Mielőtt az anyaméhben megformálatlak, már ismertelek, anyém vagy, ne félj! Én vagyok a te Istened, aki tart téged. Azután érvényesül az Úr szeretetének ez az idegen, távoli, ismeretlen, hatalmas szava, mely teremtménye után vágyakozik. Az ember fejére lasszót dobtak, melytől nem szabadul, s ha ellenkezik, akkor érzi igazán, mennyire lehetetlen ez, mert a lasszó mindig szorosabbá és fájdalmasabbá lesz, arra emlékeztetve, hogy fogoly. Az ember kénytelen fogoly mivoltát tudomásul venni. Fogoly, tehát engedelmeskednie kell. Előírt út ez. Ez annak az embernek az útja, kit Isten már nem enged el, ki nem szabadul el Istentől. Ez annak az embernek az útja, aki – jóban és rosszban – soha többé nem lesz Isten nélkülív. Ez az az út, amely a legmélyebb emberi gyengeségbe vezet. Kinevetett, megvetett, bolondnak nyilvánított, de az emberek nyugalmáért és békéjéért éppen olyan veszélyes bolond – kit ütlegel-

nek, bezárnak, kínoznak és legszívesebben rögtön megölnének –, épp ez az a Jeremiás, éppen mert nem tud Istentől elszabadulni. Isten hatalmába ejtette őt. Jeremiás testünkéből és vérünkéből való ember volt, állandóan tartós megaláztatás alatt szenved. Egy éjszaka fájdalmas gyötrődés után ebben az imádságban tör ki: Rászedtél, Uram, s hagytam, hogy rászedj. Megragadtál, s hatalmadba ejtettél. Istenem, te vagy a kezdeményező, szívemet te tetted készséggé, te szóltál hozzám a te örök szeretetedről, hűségéről és erődről. Mikor erőtelen voltam, erősítettél, mikor tartásra volt szükségem, tartottál; mikor bűnbocsánatra volt szükségem, megbocsátottad bűnömet. Én nem is akartam, de te legyőzted az én akaratomat, ellenszegülésemet és szívemet. Istenem, ellenállhatatlanul elcsábítottál engem, úgy, hogy odaadtam magam neked. Nem én döntöttem, te döntöttél, végképpen magadhoz kötöttél – életre-halálra. Isten! Miért is vagy te olyan szörnyen közel? Minden keresztény élet szorongató nyugtalansága az, hogy Istentől nem tudunk elszabadulni. Akivel már egyszer kapcsolatba került, nem tud elszakadni tőle, miként a gyermek az édesanyjától, a férfi szeretett feleségtől nem tud elszakadni. Akihez ő egyszer már szólt, az már nem tudja őt egészen elfelejteni. Útitársa mindig, jóban és rosszban nyomában van, mint az árnyék az embernek. Istennek ez a tartós közelsége erőn felülivé válik az ember számára, s néha azt is gondolja: bár ne kezdtem volna el Istennel! Túl nehéz ez számomra, szétzúzza lelkem békéjét és szerencsémét; de mindez már nem használ, nem tud most már elszakadni, vele kell tartania véges-végig, jöjjön, ami jön. S ha azt gondolja: nem tudja többé elviselni, véget kell vetni az életének, akkor újból megtanulja, hogy így sem tud elszakadni Istentől, akitől hagyta magát rászedni, az ő áldozata marad. Kezében marad. Azonban amikor valaki azt gondolja, hogy az utat

tovább már nem járhatja Istennel, mert ez nagyon nehéz – és ilyen órák mindenre jönnek a maga idejében –, amikor Isten nagyobb hatalmába ejtette, amikor egy keresztény ember összeroskad Isten alatt és elkeseredik, akkor Isten közelsége, Isten hűsége és Isten ereje vigasztalássá és segítséggé lesz számára. Csak ekkor ismerjük meg igazán Istent és keresztény életünk értelmét. Az a körülmény, hogy Istentől nem tudunk elszakadni, sok félelmet, csüggedést, szomorúságot jelent, de azt is jelenti, hogy jóban és rosszban nem lehetünk Isten nélkülívek. Isten velünk van minden utunkon, a hitben, a bűnben, az üldöztetésben, a kigúnyoltatásban és a halálban. Mit nekünk az életünk, a szerencsénk, a békénk, az erőtlenségünk, a bűnünk? Ha most éppen az Ige, Isten akarata és ereje gyenge halandó bűnös életünkben megdicsőíttetik, a mi erőtlenségünk az isteni hatalom edénye. A foglyok nem büszkélkedhetnek ruháikkal, hanem láncokat hordanak. De ezek a láncok megdicsőítik azt, aki győztesként vonul végig a világon és az emberiségen. Láncaink, ruháink rongyai és a sebhelyek, melyeket hordozunk és hordanunk kell, mind róla szóló dicsőítő ének, aki az igazságot, a szeretetet és a kegyelmet rajtunk dicsőíti meg. Az igazság és az igazságosság Istennek és az ő evangéliumának győzelmi menete e világon át. A győzelmi menet maga mögött cipeli a megkötözötteket és a foglyokat. Ó, bárha végre az ő diadalszerkeéhez kötne minket, hogy – megkötözött, zúzott sebekkel is – győzelmében részesedhetnénk. Rászedett minket, hatalmába ejtett, nem enged el. Mit érdekelnek minket a bilincsek, a sebek, a bűn, a szenvedés, a halál? Ó szorosan fog minket, nem enged el. Uram, szedjél rá minket újból és újból, és ejts hatalmadba minket, hogy egyedül neked higgyünk és haljunk, és meglássuk a te diadalmadat.

Forrás: *Hang* 1999. október–november

Evangelikusnak lenni Neussban

Neuss olyan város, amelynek első pillantásra semmi közös vonása nincs Budapesttel. Neuss sokkal kisebb, mindössze 150 ezer lakosa van, nincs metrója vagy piacsnaroka, termálfürdők vagy ahhoz hasonlók sem találhatóak itt. Mégis van valami hasonlóság. A több mint 1000 éves település, Neuss is egy folyó partján terül el (amit itt Rajnának neveznek, nem Dunának), és a városban a legtöbb keresztény katolikus.

De hol is fekszik ez a város? Észak-Rajna-Vesztfáliában, Düsseldorf mellett, Kölnőtől kb. 50 km-re északra.

Nem itt születtem, de már hat éve itt élek és dolgozom. A feladatomban az, hogy a gyermek- és ifjúsági munkát vezessem a négy evangélikus gyülekezet egyikében. A mi gyülekezetünkhöz (Christuskirchengemeinde) több mint 6000 keresztény tartozik, bár ez a szám sajnos fogy. Ebből több mint 800 gyermek és fiatal. De ezt csak a statisztikából tudom, hiszen nem mindenki jön el a szervezett alkalmainkra. Sokszor eljönnek viszont olyanok, akik nem tartoznak a gyülekezetünkhöz.

A gyülekezeti alkalmaink, amelyekről írni tudok, főképpen tradicionális alkalmak: 3 éves korig „totyogókör”, óvoda, gyermek-istentisztelet, gyermekcsoportok, konfirmációs oktatás, ifjúsági csoport, nyitott ifjúsági alkalmak, ifjúsági kórus. A konfirmanduscsoportban, amelyet két lelkész vezet a fiatalok bevonásával, 60 fő vesz részt évfolyamonként. És mivel a konfirmációs oktatás két évig tart, 120 fiatal jön hozzánk hetente. Ha megkérdezzük őket, miért is jönnek konfirmálni, különböző válaszokat kapunk: a szüleim küldtek, a barátaim is konfirmálnak, később így keresztiszülő lehetek... Vagy ilyen válasz is előfordul: sok szép ajándékot kapok, úgyhogy így elviselhető az oktatás. Ez az utolsó válasz megmutatja a valódi problémát: sokan lesznek evangélikusok, de nem meggyőződésből. A nagyszülők megkeresztelése után a szülők, majd a gyerekek következnek, és így egy tradíció részeseivé válnak, amely egyre fakul, mert a tartalommal és a formákkal már egyre kevesebbet foglalkozunk. A szülők ritkán jönnek el templomba a konfirmáló gyermekükkel, vagy más alkalomra.

És ha a szülők nincsenek meggyőződve az istentisztelet lényegéről, akkor hogyan tanulják meg azt a gyermekek és a fiatalok? Manapság nem szükséges az egyéni hitet megvallani, ezért inkább azt érzik a fiatalok, hogy a hitüket el kell rejtteni. Nem Istenben hisznek, hanem csak inkább Istent hiszik.

Azokat a fiatalokat, akik szemmel láthatóan keresztényként élnek, gyakran kinevetik mások, vagy igencsak furcsának tartják őket.

Ezért újabb és újabb formákat keresünk. Az ifjúsági istentiszteletek egészen másképpen tudják megszólítani a fiatalokat, mint a hagyományos gyülekezeti alkalmak. A neussi evangélikus gyülekezetek szociálpedagógusaival és lelkészeivel minden évben szervezünk egy ifjúsági estét. A „Biblia éjszakája” is, amelyet este 8 órától éjfélig tartunk, mindig jó visszhangot kelt.

Előfordul, hogy így olyan fiatalokkal kerülünk szembe, akiket egyáltalán nem is ismerünk. A kirándulásainkra maximum a gyülekezet fele jön el, a másik fele más városokból, katolikus, muzulmán, zsidó hívekből vagy vallás nélküliekből tevődik össze. A nyitott ifjúsági alkalmakra bárki jöhet, akinek kedve van. Azután hirtelen előkerülnek a kérdések a személyes boldogulással, a jövővel, a halállal kapcsolatban, és más beszédtemák is, úgymint családi és iskolai problémák. Néha csak provokálnak a fiatalok. Ekkor igyekszem őszintén válaszolni és nem kiborulni, mert ez is lehet egy fiatal gyülekezethez vezető útja! Lehet, hogy eljön egyszer ifjúsági órára, azután többször is, lehet, hogy segítöm lesz, majd... Többször előfordul, hogy búcsúzunk egymástól, mert más városba felvételiznek egyetemre, főiskolára. Ekkor megmarad a reménységem, hogy az „elvetett mag majd egyszer kikel”, és nem veszítik el a gyülekezettel való kapcsolatot. Mert a cél az, hogy élő hitre jussanak, amelyben meg tudnak maradni. Szerencsére ez elsősorban nem tőlem és a munkámtól függ, hanem Isten Lelkétől és az ő áldásától.

Axel Büker

Fordította: Balog Eszter

Német fiatalok Balatongyörökön

A balatongyöröki ifjúsági ház, a Sóvár épüléséről már korábbi számunkban beszámolt *Marton Tamás*, a KIE vezetője. Jelen számunkban egy interjút közlünk *Bernd Eimterbäumer* németországi lelkésszel, aki ifjúsági csoportjával 2004. októberében nagy útra kelt, hogy önkéntes munkában segítsenek a házépítési munkálatokban. Bernd lelkészt kérdeztem magukról, indíttatásukról, a kapcsolat kialakulásáról.

Németországban hol dolgozik pontosan, melyik gyülekezet lelkésze?

A Hallei Evangélikus Gyülekezetet vezetem, ami Vesztfáliában található. Mintegy 11 ezer tagunk van, a gyülekezetet öt lelkész gondozza.

Hogyan alakult ki a kapcsolata Marton Tamással és a házépítési projekttel?

Tamást *Eckhard Geißler*en keresztül ismertem meg, aki a KIE egyik vezetője (CVJM Weltdienst). Először 2001 májusában jártam fiatalokkal Balatongyörökön, Tamást akkor ismertem meg személyesen.

Ön gyülekezeti lelkész, aki ifjúsági csoportot vezet. Hány fiatal jár ezekre az alkalmakra?

A gyülekezetünkben sok ifjúsági csoport van. A konfirmáltakal minden évben Norvégiába utazunk. Ezután a kirándulás után új csoport indul az évfolyam számára. Ez nagyon jó rendszer. Én négy csoportot vezetek, ahol 8-50 résztvevő jön el egy alkalomra.

Hogyan tudta motiválni a fiatalokat, hogy Balatongyörökre jöjjenek – nem nyaralni, hanem dolgozni, építkezni?

A legtöbb fiatalnak van kedve segíteni, valami jót tenni, és gyakran hiányzik erre a lehetőség. Általában kevés a pénzük, de idejük van bőven. Minden lehetséges csoportban és körben diaképeket vetítettem a szlovéniai építőtáborokról, és sokan kedvet kaptak hozzá! De személyesen is újra és újra megszólítottam egy-egy fiatalot vagy felnőttet, hogy lenne-e kedve velünk jönni, mert biztosan élvezné. Így néhányan hagyták magukat rábeszélni!

Pontosan mennyi időt töltöttek Györökön és mi-ben tudtak segíteni?

Már háromszor voltunk az őszi szünetekben, és 12-14 napig maradtunk. Különböző csapatokat alkottunk: falhúzó csapatot, kertrendező csapatot, elektromossági csapatot, csiszolócsapatot és takarítócsapatot stb. Mindegyik csapatot szakember vezette, és 3-6 főből álltak. Ezenkívül tűzrakó helyet alakítottunk ki, vízvezetéknek ástunk helyet, de tűzfát is hasogattunk, és ezekhez hasonlók.

Mi volt a legszebb és mi volt a legrosszabb a balatongyöröki tartózkodás alatt?

Semmi rossz nem történt, és sok minden nagyon szép volt. Tamás első osztályú építkezésvezető volt! Nagyon jól segített minket, és minden anyagot előteremtett, amire szükségünk volt. Humorosan és szimpatikus módon viszonyult a csoporthoz. Pompás volt a közösség az építkezés-kor, a közös éneklések és imádságok, a reggeli és esti áhítatok, a jól megérdemelt munka után a finom sör a tábor-tűznél, és a közben kialakult beszélgetések.

Mit jelentett Ön számára ez a találkozás, és mit a fiatalok számára?

Nincsen nagyobb öröm annál, mint amikor a másikon segítünk, és jót teszünk vele. Sok fiatal csak itt, Balatongyörökön élhette át ezt először, és ez egész életükre döntő élmény marad.

Jön még Magyarországra a csoporttal együtt, esetleg külön is?

Igen, a legszívesebben megint jönnénk a következő ősz-szel, de már a nyáron befejeződik a projekt. Szívesen kapcsolatban maradunk a KIE-vel, és örülünk annak, hogy július első hétvégéjén eljöhettek a ház szentelésére.

Köszönjük a sok segítséget Önnek és a fiataloknak is – a viszontlátás reményében!

Balog Eszter

Külmissziói gondolatok Dél-Indiából

Valami megváltozott a világon. Függetlenül attól, hogy valaki egy magyarországi (közép)iskola tanulója, vagy éppen a dél-indiai Kodaikanali Nemzetközi Iskolában tanul – valami megváltozott 2004. december 26-án.

Mindannyiunkat megdöbbentett a szumátrai földrengés és az azt követő cunami pusztítása szerte Délkelet-Ázsiában. Ugyanakkor e tragédia kapcsán jól rá tudunk arra is mutatni, hogy mennyire változott meg a misszió fogalma a mai világban. A tragédia után pár órával már megjelentek az első segítő szervezetek, és hamarosan ételt, ivóvizet, takarót, ruhát vittek az érintett területekre. Az emberek rádöbbentek, hogy vannak, akik náluk rosszabb körülmények közé kerültek, segíteni akartak nekik. Különböző egyházak és jótékonyági szervezetek képviselői jelentek meg a területeken, hogy felmérjék, miben és hogyan tudnak a legmegfelelőbb módon segédkezni (mert hiába a sok ruhaküldemény, ha egy falusi tamil asszony egész életét száriban élte le, ezek után sem fog nadrágot és pulóvert hordani). Napokon belül hihetetlen mennyiségű anyagi felajánlás érkezett – emberek milliói küldtek milliárdokat. A híradások kapcsán megtudhattuk, hogy hogyan keletkezik a szökőár, hogyan éltek az emberek az érintett területeken. Ismereteket szerezhettünk az itt élők minden napjairól, arról, hogy hogyan halásznak az indiai partok mellett, hányan élnek együtt egy nagycsaládban stb. Különböző helyi emberek szólaltak meg, megosztva fájdalmukat, szomorúságukat, vagy éppen olyan történeteket mondtak el, amelyek emlékeztettek Isten apró csodáira. Így már arcok és nevek vannak előttünk, akikért imádkozhatunk.

A misszióknak többféle értelmezése is lehet. Az egyik mindenképpen a missziói parancs betöltését és a Krisztusról való bizonyágtételt, az Ige hirdetését jelenti. A misz-

zió másik jelentése azonban, hogy embertársainkat szolgáljuk, ahogyan Jézus is tette: gyógyítsunk, adakozzunk, „megmossuk” egymás lábát. A misszió fogalma és tartalma – Isten akaratának beteljesülése a világban – nem változik, de az emberek igényei, világban betöltött szerepünk, egymás tisztelete igen. A külmisszió révén nem csupán segíteni tudunk egymáson, hanem éreztetni is tudjuk otthoni egyházunkkal, hogy a világegyház részei vagyunk.

Fontos, hogy érezzük, valóban Krisztus testének tagjai vagyunk, bárhol is élünk a világban. Ma már az együttműködést kell hangsúlyoznunk ebben a munkában. Ahogyan egyik misszionárius kollégánk mesélte, megtörtént, hogy egy amerikai gyülekezet egy indiai gyülekezetet támogatót éveken át, mígnem anyagi nehézségekbe kerültek és meg kellett vonniuk a támogatást. Ekkor az indiaiak szerveztek gyűjtést az amerikaiak számára! Hihetetlenül hangzik, de ez az igazi partneri kapcsolat. Fontos ismereteket szereznünk arról, hogy hol is élünk, mi az adott település kulturális, vallási hagyománya; milyenek az emberek és mik az igényeik.

Iskolánk, sőt a köré épült város(!) a misszionáriusok munkája révén létezik. A 19. század végén ugyanis Kodaikanal nem volt más, mint egy kevesek által ismert kicsiny falu a Palani-hegység egyik vonulatának tetején. Azután amikor a keresztény misszionáriusok kibírhatalatlanul melegnek találták az alföldi Madurait, illetve tartottak a különböző járványoktól, elindultak a hegyen felfelé. Német, svéd és amerikai misszionáriusok érkeztek Kodaikanalba, rövid időn belül fontos lett saját gyermekeik taníttatása. 1901-ben két tanárnővel és 13 diákkal a Highclerc Hotel két termében megkezdődött az oktatás. Később ahogyan bővült az iskola, úgy épült köré a város is. Kórház, öregotthon, óvoda – mind-mind a misszionáriusok munkáját hirdeti. A vá-

ros lakói még ma is hálások a missziók embereinek, hiszen be kell vallani, a mindennapi életszínvonal jobb itt, mint a szegény alföldi falvakban.

Elgondolkodik az ember, hogy milyen eredményei vannak a misszióknak. Kodaikanal utcáin sétálva egy-egy jótékonyági szervezet boltja, egy-egy iskola, egy-egy gyermekotthon mind arra emlékeztet bennünket, hogy az emberek együttműködtek. A helyiek és a misszionáriusok. A kodaikanali tamilok és a nyugati keresztények. Együtt. Mert rájöttek, hogy csak így érdemes.

Ha eredményeket keresünk, érdemes egy pillantást vetni iskolánkra. Mi az élet értelme? Miért vagyunk a világon? Van-e Isten? Ha van, miért engedi meg azt, hogy...? Mai diákjaink élete és kérdései nem sokban különböznek a magyarországi diákokétól, legfeljebb a kontextus más.

Az indiai kultúra évezredek hagyományát átszövik a hinduizmus vallási történetei. Lehet-e keresztényként indiai táncot táncolni, amikor minden táncmozdulatnak van valami vallási alapja? Indiai keresztény diákjaink egyik fő kérdése, hogy miként lehetnek Krisztus szolgálói és hazájukat szerető, ősi kultúrájukat megőrző indiaiak egyszerre. Fontosnak tartják, hogy személyesen megtapasztalták Jézus szeretetét; mégis azt érzik, hogy szükségtelen lelkiismeretfurdalást okoznak nekik azok a fundamentalisták, akik azt várják tőlük, hogy ezután ne vegyenek részt semmiben, ami „indiai”... Mi bevallottan – valljuk, hogy misszionáriusként! – harcolunk ez ellen a szemlélet ellen; bár a határokat kétségtelenül nehéz megtalálni.

A spiritualitás különösen nagy hangsúlyt kap iskolánkban. Ez elsősorban keresztény központú közösségi programokat jelent, ifjúsági órákat, zenés istentiszteleteket, kollégiumi és iskolai áhítatokat. A több mint 100 éves tradíció és az 1974-ben újrafogalmazott, úgynevezett KIS mission statement azt erősíti meg, hogy a multikulturális közösségi élet Jézus Krisztus példáján és tanításán alapszik. A multikulturális közösség itt Indiában egyben több vallást is jelent, így egyénileg is mindenkit bátorítunk a spirituális növekedésre vallásra való tekintet nélkül. Kérdés, hogy más vallású diákjainknak mit tudunk hitelesen átadni a mindenkihez szeretettel odaforduló, irgalmas Jézus szeretetéből; és mi marad meg bennük.

Másik nagy probléma (itt is) a szekularizmus. A kereskedelmi televíziók igénytelen műsorai, a nagyvárosok plázái, csillogó szórakozóhelyei, a mozifilmek plakátjai, a nyugati ruhák és frizurák mind-mind azt sugallják, hogy mindenkinek bele kell kerülni ebbe a bővítő körforgásba, különben valami nagyon fontosból marad ki. El kell végezni egy jó iskolát, azután egyetemet – leginkább Amerikában és lehetőleg üzletvezetői képzéssel –, és akkor már valóban miénk a világ. Lehet, hogy a család már gondolkodik, hogy kivel köttessen meg a házasság – de azért a filmek hatása révén diákjaink maguk választják meg, hogy kivel „járjanak”. Mindenképpen ez a tendencia a mai városi közép- és felsőosztálybeli fiatalok között, ugyanakkor ennek ellentmond a vidék Indiája (ahol a lakosság 70%-a él), ahol a vallás és a vallási kötöttségek (kasztrendszer) nagyon is részei a hétköznapoknak, még keresztények körében is.

Lehet, hogy a szekularizmus egyre szélesebb körben hódít, mégis azt látjuk, hogy a legfontosabb hindu ünnepeket (diwali, holi stb.) szinte kivétel nélkül mindenki megtartja. Nem úgy, ahogyan Nyugaton esetleg a karácsony igazi örömhírét elhomályosítja a Téliapó, illetve a nyuszi által tojt (sic!) tojás gördül az üres sír elé húsvétkor...

Magyarországi beszámolóink során többször hangsúlyoztuk azt, hogy a külmiszió csak a belmiszióval együtt tud jól működni. Amikor iskolánkról, munkánkról beszélünk, mindig azt próbáljuk éreztetni, hogy Istenünk hogyan működik a világnak ebben a részében. Mit tanultunk ezektől az emberektől, diákjainktól, mit vehetünk át tőlük. Beszélünk arról, hogy hogyan próbálunk kapcsolatokat teremteni, és megismerni az itt élők szükségleteit, hogy azután aszerint segíthessünk vagy fogadhassunk el segítséget. A külmiszió hathat a belmiszióra: szeretnénk az embereket érzékennyé tenni saját környezetük és mások problémái iránt. Szeretnénk felnyitni az emberek szemét, hogy rácsodálkozzanak: a világ sokszínű, és ez így jó.

Ezt a szemfelfnyitást tudjuk elképzelni egy ifjúsági órai beszélgetés alapján is. Hogy azután követi-e rácsodálkozás a világ sokszínűségére? Azt örömmel ajánljuk Istenünk kezébe.

Mesterházy Balázs
lelkész, Kodaikanal, India

SOMOGY-ZALAI Egyházmegye

Egyházmegyénk a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület legnagyobb egyházmegyéje, és egyben itt a legkisebbek a gyülekezetek.

18 anyagyülekezetben és ezek szórványáiban folyik a gyülekezeti munka, az egyházmegye lelkészei a szórványhelyzet miatt elaprózódnak sok feladatuk között, és egyik gyülekezetből a másikba rohanva végzik szolgálatukat.

Ebből és sok más szempontból is nehéz az ifjúsági munkát végezni. Ennek ellenére örömmel mondhatjuk el magunkról, hogy nagyon összetartó egyházmegye vagyunk, és hogy a lelkészek együttes erővel igazgatják az ifjúság útját is. Ezt bizonyítják a gyenesdiási nyári táborok, a gyülekezeti táborok és az országos rendezvényeken való részvétel.

Itt is, mint mindenhol, nagyon nehéz összekovácsolni az ifjúságot. A mai fiatalokat sok más dolog foglalja le, sokan tanulmányaik miatt távol vannak lakhelyüktől, és a hétvégéket inkább rég nem látott barátaikkal, családjukkal töltik el. Nagyon csábító a mozi és sok más szórakozási lehetőség is. Az apró gyülekezetekben sok helyen nem is működik ifjúság, mert vagy nagyon kevesen vannak, vagy nincs is ifjúsági csoport. Konfirmáció után még nagyon összetartanak a csoportok, de azután lemorzsolódnak vagy kiöregszenek, ám mindig jön az új generáció, akikkel kell és érdemes foglalkozni.

Igy van ez itt is. A régi táborokról sokat mesélnek egykori ifisek: volt olyan gyenesi tábor, amikor alig férték el a szobákban, volt, hogy 10-12 lelkész vezette a tábort, és kisebbek és nagyobbak is nagyon jól érezték magukat. Beszámolnak a csendesnapokról, ifiórákról, a barátságokról, amelyek még ma is tartanak. Ez a korosztály ma már külön él családjától, saját családja van.

Sok helyen az ifjúság ma is kiveszi részét a gyülekezeti életből. Nyáron a hittanosok táborában segédkeznek, részt vesznek ünnepeken, karácsonyi műsorral, passiójátékkal készülnek, ifjúsági istentiszteletet tartanak.

Novemberben hosszú idő után újra csendesnapra gyűltek össze az egyházmegye fiataljai Csurgón. Tavaszra újabb csendesnapot, nyárra pedig tábort tervezünk. Regionális

ifjúsági óra keretében pedig találkozhatnak egymással a szomszédos gyülekezetek fiataljai.

EGYHÁZMEGYEI CSENDES NAP CSURGÓN

A csurgói evangélikus gyülekezet adott otthont november 6-án, szombaton az egyházmegyei csendesnap résztvevőinek.

Az asszonytestvérek finom süteményekkel és forró teával várták az érkezőket. A csurgói ifisek lelkesen készültek az alkalomra, a programok kitalálásában és lebonyolításában is segédkeztek. Kora reggel összegyűltek, hogy fogadni tudják az érkezőket. 9 óra körül érkeztek az első vendégek. 10 órára már együtt is volt az egész társaság. 113 résztvevőt regisztráltak a fiatalok. Mindenki névtáblát kapott, hogy könnyebben ismerkedhessünk. Miután mindenki megérkezett, a templomban gyülekeztünk. A program közös énekléssel kezdődött, a két házigazda: *Sikter János* és *Kendeh László* lelkészek szolgálatával. Írásvetítővel vetítettük ki a templom falára az énekeket, hogy min-

denki énekelhessen. A közös éneklés után Szemerei János esperes köszöntötte az egyházmegye fiataljait és lelkészeit.

Ezután a nagykanizsai ifi színdarabját láthattuk, amely arról szólt, hogy Jézus az, aki elhozta nekünk a világosságot. Nagyon megható és gondolatébresztő volt mindenki számára az előadás.

Az előadás után a társaság közösen énekelt még egy keveset, majd 6 csoportra szétválva elindult beszélgetni a nap témájáról. **„Magunkról magunknak”** – ez volt a nap mottója. A következő kérdésekre kerestünk választ beszélgetéseink során:

- Miért kell nekünk Isten közelsége?
- Milyen ma kereszténynek lenni fiatalként? Hiszen sok helyen „ciki”, ha valaki templomba jár.
- Mit jelent ez nekünk?

A beszélgetést az egyházmegye lelkészei vezették, és beszámolóikból kiderült, hogy mindegyik kiscsoport jót beszélgetett a témáról.

A beszélgetést követően megéhezve indultunk ebédelni a Református Gimnázium éttermébe, ahol finom húsvésvé és pörkölt várt bennünket. A jó ebéd után újra a templomban gyülekeztünk, ahol a *Promise* zenekar koncertjét hallgathattuk meg. A megzenésített versek és saját dalok között elhangzott a nap mottóját adó *Magunkról magunknak* című dal, mely még jobban elmélyítette bennünk a beszélgetéseket. A koncert után közvetlenül kezdődött a nap úrvacsorás záróalkalma. Az istentiszteleten Sikter János lelkész igehirdetéssel szolgált, majd Kendeh László lelkésszel közösen osztották az úrvacsorát az azzal élni kívánóknak. A liturgiában a *Promise* zenekar az énekek kísérelésével vett részt.

Hálával gondolunk arra, hogy hosszú szünet után ilyen sokan együtt élhettük át Isten gondoskodását!

Kendeh Anita

DSIDA JENŐ

KRISZTUS

Krisztusom,
én leveszem képedet falamról. Torz
hamisításnak érzem vonalait, színeit, sohase
tudlak ilyennek elképzelni, amilyen itt vagy.
Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen jóllakottan
derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen
enyhe pirosnak, mint a tejbeesett rózsza.
Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is
számtalanszor, én tudom, hogy te egyszerű
voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló.
Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek
útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit
s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget
nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.
Hangod fájó hullámokat kavart, mikor
a sok beszéd után rekedten újra
szólani kezdél. Megtépett és színehagyott
ruhádön vastagon ült a nagy út pora,
sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két
parázsló szemedből sisteregve hullottak
borzas szakálladra az Isten könnyei –

Friss lendülettel

Köszöntöm a kedves Olvasót!

Lőrincz Csaba vagyok, a Nyíregyházi Evangélikus Kossuth Lajos Gimnázium lelkésze. 1977. november 5-én születtem egy Nógrád megyei kisvárosban, Pásztón. A szüleim most is ott élnek. Az általános iskolát Pásztón végeztem. 1992-től a Soproni Berzsenyi Dániel Evangélikus Gimnázium (Líceum) diákja lettem. Az érettségi után Budapesten, az Evangélikus Hittudományi Egyetemen folytattam tanulmányaimat. Egyetemi éveim ideje alatt lehetőségem nyílt ösztöndíjasként Németországban, a Lipcsei Egyetem teológiai karán tanulni. Diplomamunkámat gyakorlati teológiából írtam, a szenvedélybetegek lelkigondozásáról. Egy évet töltöttem el hatodévesként Kecskeméten, gyülekezeti gyakorlaton. Lelkesszé szentelése után D. Szebik Imre püspök úr 2004. augusztusától gimnáziumi lelkészi szolgálatra küldött ki.

Iskolai lelkészként feladatom a hitoktatás a 10–12. évfolyamokon, illetve a diákok és a kollégák lelkigondozása, valamint a tanári és diákalkalmakon (reggeli áhítat, tanári

áhítat, kollégiumi áhítat) való szolgálat. Az iskolában az egyházi esztendőnek és ünnepeinknek megfelelően diákistentiszteleteket és megemlékezéseket (tanévnyitó, reformációi, adventi, karácsonyi, vízkereszt, nagypénteki, húsvéti, pünkösd és tanévzáró istentiszteletet) tartunk. Természetesen elmaradhatatlan a tanév folyamán a félévenkénti egy csendesnap, valamint az év elején (az új elsősökkel) a közösségépítést, ismerkedést szolgáló csendesnapok.

Tisztában vagyok azzal, hogy az iskolában végzett lelkészi szolgálat nem mindig könnyű és „látványos”. Mégis bízom abban, hogy sok diáknak olyan keresztény szemlélet-tudunk átadni, amely egész későbbi életét meghatározza majd. A lelkész feladata a hit plántálása, viszont az Úristen ajándéka az, ha az elvetett „mag” beérik és szárra szökken. Biztos vagyok abban, hogy Isten nem hagy magamra ebben a feladatban, ahogy eddig is velem volt életem során, és megadja majd a szükséges erőt a „plántáláshoz”, a diákoknak pedig a növekedéshez.

<http://www.evangelikus-nyh.sulinet.hu/hirek/eke.php>

A REFORMÁCIÓ útjain

A Kecskeméti Református Egyházközség ifjúsága 2000 nyarán nagy vállalkozásba fogott. Ifjúsági óráinkon az egész év során egyházunk történelmével foglalkoztunk, sorra vettük az egyháztörténet kiemelkedő személyeit, műveiket, magatartásukat, hitvallásukat és mindazt, amiből mi is meríthettünk. Fontosnak láttuk, hogy az egyháztörténettel ne csak száraz tananyagként foglalkozzunk – ahogy az sokakban él –, hanem mint élő, megfogható, életünkre hatást gyakorló tudománnyal. Ezért is ren-

deztünk ősszel, közvetlenül reformáció ünnepe előtt csendesnapot, amelyen Luther Mártonnal foglalkoztunk, és a híres 95 tételt tanulmányoztuk, kiemelve annak fontosabb pontjait. Nyáron pedig Kálvin János életével és műveivel ismerkedtünk többféle megközelítésből. Majd ennek az egyháztörténeti évnek a megkoronázásaként vágtunk neki a nagy útnak, amelynek során végigjártuk azokat a nevezetes helyeket, városokat, amelyek fontos szerepet tölthettek be a reformációban, és amelyekről év közben olyan sok szó esett. Így alkottak trilógiát „A reformáció útján I–II–III.” elnevezésű tanulmányutak, amelyeket a kecskeméti fiatalok bejártak az utóbbi években.

ÚT A REFORMÁCIÓ FORRÁSÁHOZ

2000-ben az **előreformáció** nyomán haladva Pozsony és Prága után Luther Márton életének főbb helyszíneivel ismerkedtünk meg: Wittenberg, Erfurt, Eisenach (Wartburg vára) és Worms voltak utunk állomásai. Eközben nagy élményeket éltünk át, amelyek során nemcsak Isten szeretetét tapasztaltuk meg, hanem a német emberek hozzánk való jóságát is. Wartburgba például késve érkeztünk meg, már éppen zárták a várat és a múzeumot, én az esélytelenek nyugalmával zörgettem egy nagy faajtón. Néhány perces beszélgetés után egy fiatalember jelent meg, kezében egy magnóval, és magyar vezetéssel jártuk végig a várat a látogatási idő után. Majd a németországi református nyomokat kerestük Heidelbergben, ahol az első fontos református hitvallást nyomtatták ki, a *Heidelbergi kátét* (1563).

Tovább utazva a svájci reformáció nyomait kutattuk Zürichben, Genfben és Bernben. Nagy élmény volt megállni a reformáció genfi emlékműve előtt, és Illyés Gyula szép versét meghallgatni. Érdekes volt összehasonlítani a lutheri és a kálvini reformáció emlékeinek különbözőségét is. Míg Wittenbergben és egyéb helyeken részletesen végigjártunk több kiállítást, személyes tárgyakkal, képekkel

illusztrált termeket, addig Genfben a parányi múzeumban csupán néhány, a reformációból fennmaradt tárggyal találkozhattunk, és jó néhány festménnyel. Utunkat magyar területre érve Felsőőrön (Oberwart) fejeztük be, ahol szolgáltunk is az istentiszteleten, és részt vettünk a gyülekezet által szervezett szabadtéri együttleten.

A következő évben a magyar reformáció nevezetes helyeit jártuk végig határainkon belül: Debrecent, Göncöt, Vizsolyt, Sárospatakot, Ócsát és Ráckevét. 2002-ben pedig Erdélyben jártunk, ahol szintén felkerestük a reformáció terjedésének fontos állomásait.

A MAGYAR REFORMÁCIÓ ÚTJÁN

Ez az út sem csupán kirándulás, hanem az előzőhöz hasonlóan tanulmányút volt, így az egyes helyekhez kötődő emberekről, eseményekről hosszabban is megemlékeztünk. Természetesen nemcsak előadásokat hallgattunk, hanem Erdély, a Székelyföld varázslatos tájait is megcsodálhattuk, és ezek a szép helyek segítenek megérteni, miért is hullott termékeny talajra a reformáció drága magvetése.

Nagyvárad volt az első megálló, ahol megtekintettük a híres *Váradai Bibliát* (1660) is. Innen Torda felé vettük az

irányt, ahol megálltunk az 1568-as vallási toleranciarendelet kiadásának emléktáblája előtt. Magyarigenben állomásoztunk két napot, ahol a messze földön híres tudós, a *Magyar Athenas* írója, Bod Péter munkálkodott, és innen jártuk be a környéket: Boroskrakkót, Nagyenyedet, az iskolavárost, és a festői szépségű, vadregényes tordai hasadékokat. Gyulafehérváron megnéztük fejedelmeink és királyaink emlékeit, majd szép száz városokon keresztül folytattuk utunkat. Megálltunk Szebenben, ahol a város még ma is őrzi patinás szépségét, majd Fogarason, ahol Árva Bethlen Kata életét elevenítettük fel, és megnézhattuk a menyasszonyi ruhájából varrott úrasztali terítőt. A következő állomás Illyefalva volt, ahol a vár bástyáin átérezhettünk valamit harcoló őseink küzdelmes életéből. Egy napos kirándulást szántunk a gyönyörű Szent Anna-tóra, ahol a pihenés segített feldolgozni az addigi élményeket. A megragadó prázsmári erődtemplom után Brassó nevezetességeivel ismerkedtünk meg. A Fekete templomban kedves vezetést kaptunk, és a szigorú arcú őrök ellenére énekelhettünk néhány református éneket. Megemlékezünk Honterus Jánosról, Brassó híres nyomdász reformátoráról, akinek szobránál tiszteletünket tettük. Vasárnap részt vettünk az illyefalvi templomban tartott istentiszteleten, ahol énekkel, beszámolóval, verssel szolgáltunk.

Zágonba, Mikes Kelemen szülőhelyére is elzarándokoltunk, majd Kovásznán átutazva Kézdivásárhely főterén Gábor Áron szobránál elénekeltük a róla szóló híres éneket. A következő szállásunk már Bod Péter szülőfalujában, Felsőcernátonban volt, amelynek közelében megtekintettük a híres tájmúzeumot is. A Székelyföld további szép tájait jártuk végig, megállva Csíksomlyón és a Hargitán, majd Homoródfürdőn felfrissítettük magunkat az üdítő borvízzel. A székelyudvarhelyi református látnivalók megtekintése után megálltunk Szejkefürdőn Orbán Balázs székely kapuinál, és Erdélyért kiáltó hangjaink összefoglalásaként kézen fogva elénekeltük a székely himnuszt. Farkaslaka és Korond érintésével a sóvidék jellegzetessége, a parajdi sóbánya került sorra, ahol a föld alatti kápolnában is megszólalhatott a református zsoltár. Időztünk egy éjszakát a szép Erdőszentgyörgyön, a Rhédeyek kastélya tövében. Innen tettünk rövid túrát a mindenkit megdöbbentő látvánnyal fogadó, vízzel elárasztott halott településre, Böződújfalura, ahol csak a jól megépített templom dacol még a mindent elpusztító idővel. Marosvásárhely református helyeinek meglátogatása mellett a város kultúrtörténeti életével is megismerkedtünk, megtekintve a Teleki-tékát, a Bolyai-múzeumot és a Kultúrpalotát.

A „kincses” városban, Kolozsváron a Farkas utca látnivalói után vezetéssel jártuk végig a házsongárdi temető jeles síremlékeit, és felolvastunk az ott nyugvók verseiből. Megálltunk Reményik Sándor, Dsida Jenő, Szilágyi Domokos költők, Kós Károly építész, Apácai Csere János, Misztótfalusi Kis Miklós és Szenci Molnár Albert sírjánál. Szívet szorító volt a százéves, Fadrusz-féle Mátyás-szobor előtt megállni, amely szembetűnően szándékos elhanyagoltsá-

ga mellett még mindig méltóságteljesen őrzi a várost. Utunkat Kalotaszeg településeivel való ismerkedéssel fejeztük be, Körösfő, Bánffyhunad és Magyarbikal varrotásokkal díszített templomainak meglátogatásával.

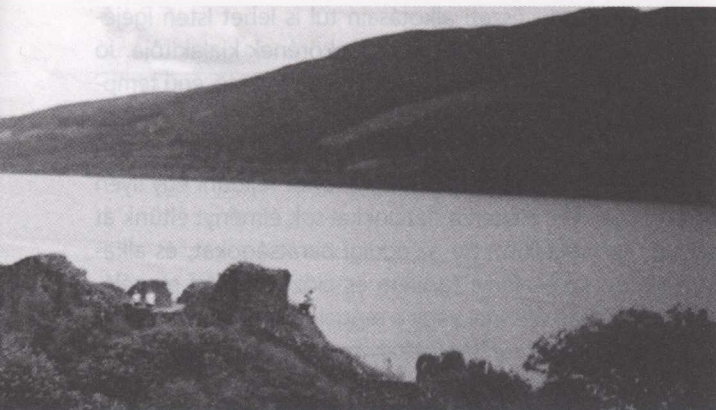
Hisszük, hogy **ez a kirándulás nemcsak protestáns identitásunkat mélyítette el, hanem a résztvevők magyarságukban is megerősödtek**, és megmártózva Erdély történelmében és hétköznapjaiban, erősödött a fiatalokban – Petőfivel szölvé – „a két ország ölekezésnek” bizonyossága is.

A REFORMÁCIÓ TÁVOLI ÚTJAIN

2003 nyarán *A reformáció távoli útjain* címmel azokba az országokba utaztunk el, amelyekben nagyobb számban élnek a kálvini hitvallási alapokat vagy a protestáns mivoltukat komolyan vevő hívek. Így került sor Hollandia, Skócia és Anglia bejására.

A **18 napos, 6296 kilométeres útra** július 26-án reggel a kecskeméti templomban tartott áhítat után indultunk el 48 fiatallal. Három napot töltöttünk Hollandiában, amelynek során felkerestük a reformáció fontosabb helyeit. Utrechtben Tüski István lelkésztől képet kaphattunk a hollandiai reformáció eseményeiről és a holland–magyar kapcsolatokról. Nagy élmény volt a peregrinusok táblájánál felcsendülő 105. zsoltár is. Ezt követően Kampent és Amszterdamot, majd Haarlemet, Rotterdamot és a fővárost, Hágát jártuk be. A reformátusok szempontjából oly fontos, a 17. században keletkezett hitvallás helyén, a gyönyörű dordrechtli templomban előadást is hallgattunk az 1618-ban kezdődött zsinat és maga a hitvallás jelentőségéről.

Komphajóval keltünk át Angliába, ahol Cambridge és York szép épületei és templomai megtekintése után a skót reformáció fellegvára, Edinburgh következett. Itt három nap alatt bőven volt lehetőség a reformáció emlékeivel megismerkedni. A csodálatos edinburghi várban magyar vonatkozásokkal is találkozhat a látogató, Skóciai Margit királynő kápolnájában. John Knox nyomait kutattuk a Szent Egyed- (St. Giles-) katedrálisban és a John Knox-házban,

ahol személyes benyomást is szerezhettünk a skót reformáció légköréről, a nagy reformátor küzdelmeiről, a katólikus Stuart Mária királynővel való vitájáról. Emellett mód nyílt a város bejárására, a főbb nevezetességek meglátogatására és az edinburghi fesztiválhangulat átélésére. Ezen a hétvégén a vendéglátó gyülekezet templomában a helyiekkel együtt szolgálva vettünk részt az istentiszteleten, amely önmagában is nagy élmény volt, és amelyet még személyesebbé tett az utána következő kávézás.

Ez után a skót felföld, a Highland meghódítása következett, ahol Loch Ness titokzatos tava is található. Skócia középső részén, Freuchie-ban és Falklandon töltöttünk néhány napot, ahol megtekintettük a híres királyi kastélyt, amelynek kertjében Európa első tenispályája is található 1539-ből.

St. Andrews hangulatos utcáinak és a régen oly híres kolostornak a megtekintése sem hiányozhatott a programból, amelynek lenyűgöző mérete még romjaiban is őrzi egykori a méltóságát. Az itteni várból hurcolták fiatalokrában John Knoxot is gályarabságra. Itt egy pillanatra megálltunk George Wishart mártírhalt reformátor emléktáblája mellett is. Dundee-ban nagy élményt jelentett Scott kapitány, a híres sarkkutató hajójának, a Discoverynek és a hozzá kapcsolódó kiállításnak a megtekintése.

Innen Perthbe vezetett utunk, ahol a helyi ifjúsági munkások szerveztek közös kirándulást, és részt vehettünk egy koncertes istentiszteleten, ahol együtt énekelhettünk a gyülekezet fiataljaival.

Anglia felé haladva az utolsó skót faluban megpihentünk a híres Gretna Green-i kovácsműhely mellett, ahol évszázadokig adták össze a fiatalon házasodni vágyókat, amit az akkori angol jogrend nem engedett meg. Skóciát elhagyva Oxford ódon utcáit járva csodálkoztunk rá a tudomány e csodálatos fellegvására, ahol a kollégiumokhoz egy-egy szép kápolna is kapcsolódik, amely – mint a híres Merton College-ban – bennünket is hálaadó imádságra indított.

Az utolsó nagy állomás London volt, ahol a nagyvárosi élet, a sokszínűség, a szépségek csodáit élhettük át.

Mint az előző két út, ez sem pusztán kirándulás volt, hanem **a sok látnivaló mellett** mind a buszon, mind

az adott helyeken **rövid előadásokat hallgattunk** a reformáció fontosabb állomásairól, személyeiről, és ahol lehetett, énekelünk.

A továbbiakban **öt rövid képet elevenítünk fel** a harmadik kirándulás gazdag programjából, amelyet az élet iskolájában magunk is megtanulhattunk. Ezért ajánlható hasonló út szervezése másoknak is!

Elsőként **nemzeti elkötelezettséget** tanultunk, látva és megtapasztalva a skótok (akik tényleg csak a viccekben „skótok”) ragaszkodását hagyományaikhoz, szokásaikhoz és nemzeti érzéseikhez. Erre jó példával szolgált az az este, amikor a freuchie-i és a falklandi gyülekezet közös grillpartit rendezett nekünk, és erre a szabadtéri szeretetvendégségre meghívták a szomszéd városka dudazenekarát, akik skót nemzeti öltözetben meg is jelentek, és a kisgyermekektől az idősekig mindenkit szóraztattak a hangulatos zenével. Csodálatunk fokozódott, amikor egyszer csak abbahagyták a zenét, és az egész csoportot magukhoz hívták, hogy ismerjük meg végre a titokzatos skót dudát, és próbáljuk megszólaltatni. Ez utóbbi csak keveseknek sikerült, de az erőlködéstől pulykavörös arcok sok fotó témái lettek. Az egyik idősebb zenekartag oda is hívott magához, és azt mondta: emlékezzünk erre az estre. Itt értettük meg, hogy többről van szó, mint csupán játékról. Nekik a nyár kellős közepén, a szabadságuk alatt is fontos volt az, hogy az Európa más tájékán élő embereknek, ennek az ötvennek is megmutassák kultúrájukat, hagyományait. Hogy drága hangszereiket megszólaltassuk. Mindez nem jelentett fáradságot. Szeretnék én is sok ilyen magyarországi csoportot, akiknek legalább ennyire fontos, hogy a mi kultúránkat, szokásainkat – nem csak turistalátványosságként – másoknak megmutassuk.

Másodszor a **vendégszeretet gyakorlását** „tanultuk meg”, éltük át. Mind Hollandiában, mind Skóciában egy-egy kis faluban fogadtak minket szinte ismeretlenül – mégis nagy szeretettel. Nagyon jó volt átélni azt, hogy egy fárasztó buszos út után az esti szálláshelyre érve hazánktól több ezer kilométerre meleg vacsorával várnak minket. Ez tényleg csak keresztények és testvérek között lehet így, tudva azt, hogy noha messze élünk egymástól, mégis testvérként fogadhatjuk az idegent. Megható volt

látni Vriezenveenben az ottani férfiak derekas munkáját a mi fogadásunkban, Freuchie-ban pedig az asszonyok lelkes munkáját, hiszen nemcsak főztek, reggelit és úti csomagot készítettek nekünk, hanem még a hűtőt is telerakták minden földi jóval. Kedvesen elbeszélgettek velünk, és extra kívánságainkat is teljesítették. Aki már átélt hasonlót, megerősödhet abban, hogy ha felénk vetődnek távoli országokban élő testvéreink, akkor mi is ezzel az evangéliumi lelkülettel várhatjuk és segíthetjük őket.

Harmadszor **Isten gondoskodásának embe-ri lecsapódását** tapasztalhattuk meg. Egyetlen helyen, éppen a skót felföld vadregényes tájain volt bizonytalan a szállásunk. Amikor bizonyossá vált, hogy nincs hol aludnunk, egy, a Loch Nesshez közeli kis faluban álltunk meg, egy katalógusból kikeresett ifjúsági szállást keresve (Carrebridge). Szimpatikus skót atyafi fogadott minket, és kérdésünkre, hogy hány helyre tudna éjszakára szállást biztosítani, közölte, hogy 12-t tud kiszorítani. Elképedt, amikor mi bejelentettük „igényünket” 48-ra. És még jobban elképedt, amikor kiderült, hogy a közeli városban aznap mondták le a szállást. Látszott rajta, hogy meg akarja oldani a helyzetet, és néhány telefonhívás után kiderült, hogy segítők vasárnapi iskolában tanító lányának köszönhetően – jelképes összegért – megkaphatjuk a faluházat, amelyben csoportunk kényelmesen elfért. Hálásan köszöntük meg Isten szállásadó szolgájának jótettét, aki nem fordult el közömbösen tőlünk, hanem megoldotta helyzetünket. És bizalma abban teljesedett ki, hogy a másnap „hajnali” 8 óras elvonulásunkról hallva csak annyit mondott: a pénzt és a kulcsot majd dobjuk be a postaládájába, mert ő abban az időben még alszik. Jó volt átélni a felénk áradó bizalmat is. Vajon mi mit tennénk hasonló helyzetben?

Negyedszer **Isten tiszteletének örömét** éltük át. Több istentiszteleten is részt vettünk a 18 nap alatt, volt, ahol mi prédikáltunk, volt, ahol szolgáltunk, beszámolót tartottunk, orgonajátékkal örvendeztettük meg a hallgatóságot. Londonban a Westminster-apátságban is részt vettünk egy esti istentiszteleten, és mindenkit elbűvölt a templom méltóságteljes mérete, díszei, hangulata. A londoni zsúfoltságból, a forró utcáról (aznap dőlt meg az angliai melegrekord 38,1 °C-kal) belépni a hűvös templomba, az árkádok alatt elsétálni az istentisztelet helyéig, énekelni, hallgatni a liturgiát – együttesen nagy élmény volt. Sokan nem szeretnek nagyobb helyeken istentiszteletet látogatni, mert túlságosan ridegnek, személytelenek, „hivatalosnak” érzik. Bizonyára nekünk is hasonló élményeink maradtak volna, ha kifelé menet nem elegyedtünk volna szóba a prédikációt tartó fiatal lelkésszel, aki lelkesen üdvözölte a csoportunkat, és elmondta, hogy jöhetünk hétköznap is, és mint zárandókat körbevezet bennünket a templomban. Egy nagy templom a maga dí-

szain, sírjain, művészeti alkotásain túl is lehet Isten igéjének közvetítője, az istentisztelet légkörének kialakítója. Jó volt ezt átélni egy ilyen híres, szimbolikus jelentőségű templomban is.

Ötödször pedig a **személyes hitéletben és a közösség megélésében** is lehet fejlődni egy ilyen hosszú út során. Hiszen a fiatalokkal sok élményt éltünk át együtt, ez megerősítette az eddigi barátságokat, és alkalom nyílt a keresztyéni türelem és előzékenység megélésére is a sorban állásnál vagy a reggeli készítésénél. 18 napig összezárva lenni másokkal, minden rezdülésüket figyelni, leküzdeni fáradtságot, éhséget, vagy csak sorban állni zuhanyra várva, mind próbára teszi a türelmünket, kitartásunkat. Ezzel együtt mindez segíti is a közösség megélését és kialakulását. Az elmaradhatatlan focimecscek mellett sok más játékot is játszottunk. Egy dombtető meghódítása után játékos William Wallace-erőpróbát tartottunk a fiúk számára (Wallace skót szabadsághős volt), amelynek során különböző erőt és ügyességet igénylő feladatokban mérték össze tudásukat és tehetségüket a fiúk. A lányok számára pedig szintén a skót hagyományokban található heringkirálynő-választást tartottunk, amelynek során megválasztottuk az arra érdemes királynőt, és meg is koronáztuk a scone-i palota kertjében. A lelki közösség megélését segítették a mindennapi áhítatok, amelyeken napról napra Jakab levelét olvastuk, ahonnan sok gyakorlati útmutatást kaptunk napjaink megéléséhez.

Zárásul ide kívánczok Robert Burnsnek, Skócia leghíresebb költőjének egy rövid verse, melyet mi is átéltünk emlékezetes kirándulásunk alkalmával, s azóta is sokszor ezt imádkozzuk:

SELKIRKI ASZTALI ÁLDÁS

**Ennek, ki dús: megárt a hús;
Amaz ennék, de nincs en.
Nekünk jut is, meg bírjuk is,
Legyen áldott az Isten.**

Ebben az évben újabb útra vállalkozunk, ezúttal az északi népek reformációjának nyomait követjük. Közelebbről a távoli skandináv országok hitújító törekvéseivel szeretnénk megismerkedni, és mai egyházi és hitéletükből is megélni valamit. A 15 napos út során Dániát, Norvégiát, Svédországot és Finnországot keressük fel.

Bölcsföldi András
református lelkész, Kecskemét

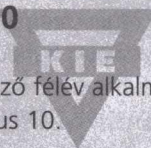

Évközi KIE-kávéház Budapest

A Szélrózsa KIE-kávéháza folytatásaként megnyílt az évközi KIE-kávéház Budapest.
Az őszi folyamán tartottunk három kávéházi estét koncertekkel, filmvetítéssel, előadásokkal, KIE-s áhítatokkal, táncházal és sok meglepetéssel.
2005-ben is folytatódik a sorozat, és a KIE kávéház megnyitja kapuit minden hónap második keddjén!

Nyitva tartás: 16:00–22:00

Színes programokkal várunk minden fiataalt a következő félév alkalmain is:
február 8., március 8., április 12., május 10.

A helyszín a KIE egykori székházában, a **Horánszky utca 26.** szám alatt van.
Megközelíthető a 4–6-os villamos Baross utcai megállójától, a Krúdy utcán a harmadik sarkon.

Szeretettel várunk a további KIE-s alkalmakra is a Horánszky utcában:

Kedd 18:30–20:30 Ifi: bibliaóra huszonéveseknek (Szűcs Mária)

Kedd 16:00–18:30 1. sz. BKIE Cserkészcsapat gyűlése (Pénzes Csaba)

Szerda 19:00–21:00 Pelikán: bibliaóra harmincon túliaknak (Magassy Éva – Denke Villő)

Péntek 6:45–7:30 Reggeli imaközösség (Magassy Éva – Denke Villő)

Adni kell, adni, mindent odaadni,
Munkát, erőt, életet,
Pénzt, ruhát és kenyeret.
Könnyet, mosolyt, simogatást,
Jó szándékot, jóakarást,
Imádságot, egészséget,
Melegséget, élő hitet.
Odaadni akárkinek,
A legelső nincstelennek.
Szeretetet adni – adni,
S érte semmit sem kívánni!

Kalkuttai Teréz

„Ifjúsági munka” egy ROCKKOCSMÁBAN

A következő írás arról szól, miként indult el egy „világi”, jó kezdeményezés az ifjúságot megcélözva, és miként lett abból nem várt rossz. Kende Anitának, a Somogy-Zalai egyházmegye ifjúsági referensének írását adjuk közre.

Városkánkban nem is olyan régen megnyitotta kapuit egy kávézó. Ez a kávézó a középiskolás fiatalokra specializálódott, szülők, tanárok, diákok örömeire egyaránt. Mindenki nagyon meglepődötten számolt be arról, hogy végre van egy hely, ahová a diákokat nyugodt szívvel el lehet engedni, hogy nem keverednek rossz társaságba, hogy van egy hely, ami csak az övék, és ahol felnőtt felügyelete mellett tölthetik a szabadidejüket.

Diákjaim az iskolában és ifiseink is sokat meséltek erről a mesebeli kis kuckóról, arról, milyen jó ott meginni egy teát, kólát, zenét hallgatni, beszélgetni.

Ez a kávézó az iskolától kb. 100 m-re van, a város központjában, mégsem tűnt fel senkinek semmi furcsa, csak a szomszéd néaninek, aki időnként kihívta a rendőrséget, mert túl hangosan szólt a zene.

Ebben még nincs is semmi rossz. Ezután feltűnő lett, hogy a pénteki ifire egyre kevesebben jöttek el, vagy 7 óra tájban sürgős dologra hivatkozva elszállingóztak az emberek. A harmadik ilyen „elszállingózós” alkalmon megkérdeztük, hová tartanak. A válasz elgondolkodtató volt. Megyünk a „kávézóba”, mert ma buli van. Gondoltuk, múló fellángolás, hiszen olyan jó a mi kis csapatunk, mindig jókedvűen jönnek-mennek. Tévedtünk. A 15 fős társaságból mára 7-en maradtunk. Nem tudtuk felvenni a versenyt a „csodakávéházzal”. Egy ideig magunkat okoltuk a történetekért. Sokat törtük a fejünket, mit csinálhattunk rosszul. Aztán sikerült rájonnunk, mi is a titka ennek a mesebeli, otthonos kis kuckónak.

Egy szombat este sikerült részesülnöm nekem is a csodában. Eljutottam a kávézóba egy ifisünk révén. Az édesanyja telefonált kétségbeesetten, hogy a lánya még mindig nem ért haza, pedig megbeszélték, hogy 10 órára otthon lesz. A lány nem vette fel a telefonját, hiába hívogatta ő is, mi is. Mivel ő nem akart elmenni érte, az mégis ciki

lett volna, megkért, hogy menjek el én. Engem ismernek a diákok, jóban is vagyunk. Gondoltam, miért ne. Nincs messze tőlünk, elsétáltam. Az ablak előtt tátva maradt a szám. Alig mertem bemenni. Mikulás-bulit tartottak a 14–17 éves fiatalok. A következő kép fogadott: a Mikulás a földön feküdt, annyira elfáradt, hogy nem tudott felkelni szegény. Páran körülállták és nevettek. A krampusz négykézláb kereste a virgácsokat, majd elaludt. Vágni lehetett a füstöt, és mindenhol folyt a sör, bor, pálinka. A zenekar rockzenét játszott, de csak artikulálatlan ordítás volt a szöveg, vagy nyomdafestéket nem tűrő szavak. Mindenki óbégatva próbált egyenesen elmenni a pultig a következő adag piáért. A felnőtt felügyelet pedig boldogan töltött. És ez ki tudja, mióta és meddig tarthatott. Hazafelé megkérdeztem az ifisünket, hogy milyen volt a buli. Azt mondta, ennyire jó még sosem volt, pedig mindig ilyen bulikat tartanak.

Sokat gondolkoztam ezen a mondatán. Valahogy nem jutok tovább. Ezért is írom le, hátha valaki tudja a választ a kérdéseimre.

A tulajdonostól meghökkentő mondatot hallottam. Azt mondta, ő az egyetlen ember a városban, aki a fiataloknak normális szórakozási lehetőséget biztosít.

Tényleg ez lenne a normális szórakozás? Hogy fiataloknak szeszes italt és cigarettát, esetleg más kábító dolgokat árulunk? Mielőtt félreértene valaki: tudom, milyen jól bulizni, sohasem voltam „otthonülő fajta”, ahogy mondani szokás. Az ifióra után gyakran mentünk szórakozni. Tudjuk, hogy a fiatalok közt sokan vannak, akik már ittak túl sokat... De gondolom, nem naponta. Gyakran látom, hogy a diákok dülöngélve, ordítózva indulnak hazafelé. A szülők, tanárok már nem örülnek ennek a kávézónak, már bánják, hogy nyugodtan engedték el gyerekeiket. De úgy érzem, most már késő. Jobban kellett volna figyelni.

Tényleg ez lenne a normális ifjúsági munka? Hogyan vehetnénk fel vele a versenyt? A templom, a gitáros éneklések, az ifjúsági alkalmak nem elég vagányak. Nyissunk kávézót a gyülekezeti teremben? Talán vannak máshol is ilyen vagy hasonló problémák. Sokat gondolkodom ezen. Lehet, hogy rosszul csinálunk valamit?

Helyzetkép 2005. január végén a Miskolci Ökumenikus Egyetemi Lelkészségen

Ilyenkor januárban minden más, mint egyébként. Csendes ez a hónap. Nem sokan sétálnak a folyósókon. Az a néhány ember, akit ilyenkor látni lehet, gyönyörű sujtásos egyetemi egyenruhában siet valahová – vagy éppen szomorúan és letörve ballag visszafelé. Vizsgaidőszak van, és az élet ilyenkor átalakul.

Ez az idő alkalmas a felkészülésre, a tervek és álmok megfogalmazására. Ez történik a lelkészségen is. Zajlik a tavalyi év megvalósított programjainak kiértékelése, a tanulások leszűrése, az ideai rövid távú feladatok összegyűjtése és egy-két hosszabb távú terv előkészítése.

A 2004. évi őszi szemeszter az első olyan félév volt, amikor teljes apparátussal tudtunk dolgozni. Végre teljesen elkészült az irodánk, helyükre kerültek a bútorok, a számítógépek és a fénymásoló, van végre telefon, fax és internetelérés...

Végre rendszeressé váltak a lelkészségi megbeszélések. Egy református lelkész, egy görög és egy római katolikus atya, két ferences nővér és egy evangélikus lelkész – így dolgozunk együtt. Hosszú órákat kell eltölteni a közös formák megtalálásán. Milyen legyen a szemeszter plakátja? Ki készíti el? Ki sokszorosítja? Ki rakja ki? Vagy milyen legyen egy ökumenikus istentisztelet, mit énekeljünk és hogyan? Hogyan imádkozunk – amikor mindannyian jelen vagyunk –, hogy se a tartalom, se pedig egymás „felekezeti érzékenysége” ne sérüljön? Rengeteg a tisztázni való, hiszen évszázados elválasztottságunkat kell (és lehet!) végre oldani. Kezdjük meglátni, mennyire nehéz feladatunk van.

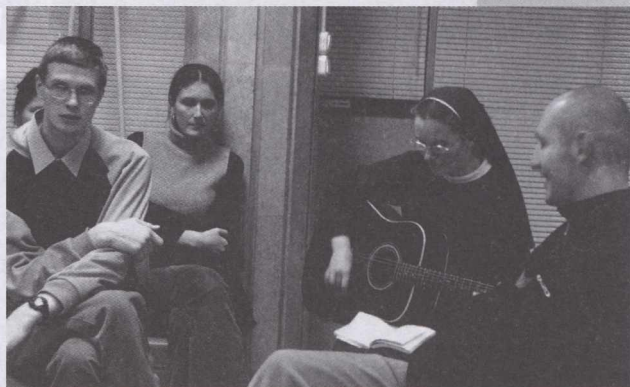
Beindultak a csoportjaink. A felekezetenként szerveződő kisebb (illetve nagyobb) közösségek rendszeresen találkoztak, általában mindenki hétfőnként.

A keddi napot a havi egy alkalommal megszervezett ökumenikus kerekasztaloknak tartottuk fenn, de ilyenkor van kéthetente filmklub is. A kerekasztal-beszélgetések a „Nyitni-kék” címet viselik: olyan témákat gyűjtünk, amelyek nem csupán a kifejezetten egyházhoz kötődő hallgatókat tudják megszólítani, mégis arról szólnak, amiről mindannyian konkrét egyházi tanítással rendelkezünk. (Az októberi témánk: *Mi(nek) az egyház?*, a novemberi: *Élet a halál után.*)

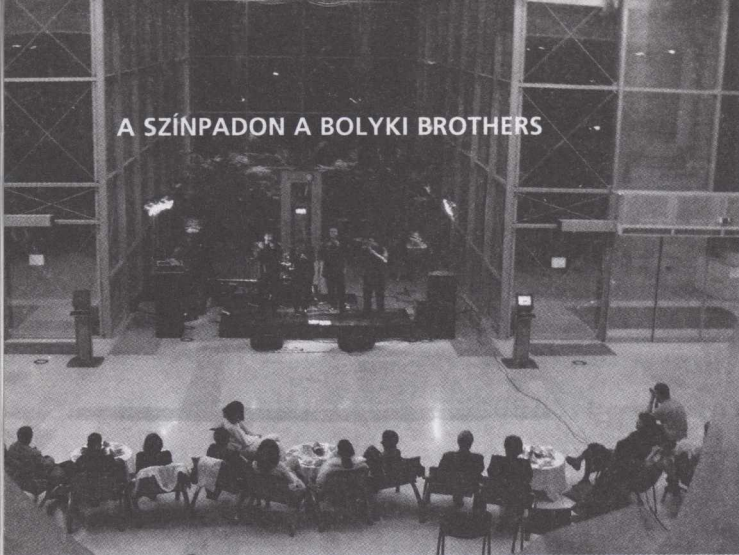
De nem csak bibliaköri munka folyt – illetve folyik – a lelkészségen. A lelkesek, papok külön tematikus csoportot is vezetnek. Kinek mihez van tehetsége... A római katolikus atya – aki jezsuita szerzetesként és fociedzőként is tevékenykedik – vasárnap este egyetemi sportra kínál lehetőséget (foci, kosárlabda, úszás stb.). A református lelkész filmklubot vezet. Februártól kezdődik az irodalmi teaház a görög katolikus atya szervezésében. Az evangélikus lelkész – ebbe a sorba illeszkedve – gospelkórust indított.

Kell-e jobb reklám egy szerveződő gospelkórusnak, mint egy híres, magas szakmai felkészültségű zenekar koncertje? Szerencsénkre sikerült meghívni a Bolyki Brotherst, hogy a lelkészségi fesztiválon vendégünk legyen. A koncert másnapján találkozott először szerveződő kórusunk. Természetesen mi is szeretnénk egyszer majd az égitárral találkozni.

Kell-e jobb reklám egy szerveződő gospelkórusnak, mint egy híres, magas szakmai felkészültségű zenekar koncertje? Szerencsénkre sikerült meghívni a Bolyki Brotherst, hogy a lelkészségi fesztiválon vendégünk legyen. A koncert másnapján találkozott először szerveződő kórusunk. Természetesen mi is szeretnénk egyszer majd az égitárral találkozni.

A SZÍNPADON A BOLYKI BROTHERS

(élgérni) – mint azt budapesti testvéreink teszik az Evangélikus Egyetemi Gyülekezetben –, egyelőre azonban a legfontosabb a jó hangulat megteremtése, hogy azok is elmerjenek jönni, akik azt hiszik, nem tudnak énekelni. Hiszen a gospel mint műfaj a kezdetekkor nemcsak a képzett hangú énekeseké volt, hanem mindenkié. A hangsúly a közösségen van, és a közösségben való megnyílás lehetőségén.

Novembertől felgyorsultak az események. Először a protestánsok tartottak közös „vacsorával egybekötött szelíd performansz”-t, azaz reformációi megemlékezést. Színpad lépett – korhű jelmezben – a kálvinista és a lutheránus lelkész, majd – a közös vacsora előtt – rövid előadást hallottunk a reformáció hatásáról.

17-én megrendeztük az első egyetemi lelkészégi fesztivált, azaz inkább estét. Az egyetem hatalmas üvegcsarnokát kellett kissé átalakítani. Dekorációk kerültek a függőfolyosókra, az óriási aula néhány órára teaház-zá alakult át. A várakozásokat messze felülmúlta a rendezvény, hiszen több mint 300-an jöttek el. (Hallgatók és tanárok egyaránt, többek között a rektorhelyettes is.) Előzenekarnak a miskolci Fráter Gimnázium hallgatóiból alakult énekegyüttes fergetes koncertjét hallgattuk meg, aztán léptek színpadra a Bolyki fiúk. Ritka élmény részeseivé válhattunk. (Ahogy a lelkészség egyik munkatársa fogalmazta, ezen az estén még ő is jól érezte magát, pedig ez egyházi rendezvény esetében ritkán fordul elő...) A koncert után nyílt meg a teaház, ahol a jelenlévők tovább beszélgethettek. A lelkészség első nagyobb nyilvános megjelenése meghálálta a befektetett sok-sok szervezési időt, egyeztetést és pénzt.

A következő közös rendezvényünk a lelkészégi Mikulás-parti volt. Hogy az egyetemisták is méltóképpen ünnepeljenek, a lelkészség munkatársai előadtak egy színdarabot Szent Miklós életéből mai nyelven, mai környezetbe helyezve. A darab szövegezése okozta a legnagyobb problémát, de szerencsére korábbi életkori sajátosságainkat sikeresen tudtuk felelegetni.

Az év végét ökumenikus adventi istentisztelettel zártuk. Ezúttal egy református templomban görög ka-

tolikus prédikációt hallgattunk. A lelkészégi gospelkórus itt lépett először a nyilvánosság elé.

A következő szemeszterre készülve sok kérdés felmerül bennünk: mi az igazi feladatunk? Az egyetemistáknak – legalább arra az időre, amíg itt vannak – érthető találkozást nyújtani az egyházzal? Hogyan lehetne őket a végzés után (saját) gyülekezet(eik)be bekapcsolni? Mennyi alapja lehet egy ilyen környezetben a felekezeti különbségek megélésének? És mindezen kérdések mellett: hogyan éljük meg saját identitásunkat?

A kérdések egyelőre nyitottak. Talán idővel kikristályosodnak válaszaink is. A gyakorlat sok mindenre rászorít, hiszen – mint az egykori bezárt pápaválasztóknak, úgy nekünk is – muszáj megegyeznünk.

Az ideai szemeszter és év két nagy kihívás elé állít bennünket: nyáron a Közös Pont misszióval és az Ökumenikus Ifjúsági Irodával (ÖKI) együtt szervezzük a történelmi egyházak megjelenését a Tokaj-fesztiválon. Másik nagy feladatunk-álunk pedig egy lelkészégi kávézó kialakítása az iroda környékén.

Buday Barnabás

mb. ev. egyetemi lelkész
buday.barnabas@uni-miskolc.hu

Az érdeklődők az alábbi címen találhatnak meg minket:

Miskolci Ökumenikus Egyetemi Lelkészség

Miskolc, Egyetemváros

A/1–B/1 épület, II. emelet

<http://www.uni-miskolc.hu/~lelkesz/>

A LUTHERÁNUS ÉS A KÁLVINISTA EGYETEMI LEKÉSZ

A FESZTIVÁL FELLÉPŐI

Keresztény PASSZIÓ

Az evangélikusok legnagyobb ünnepe – „Rettenthetetlen” filmajánló

Nem tudom kitörölni az emlékezetemből az olvasott jelenetet, miszerint a hippiszerű fiatalember odamegy a pénztárhoz jegyet vásárolni a nézőrekordot döntő legújabb filmre (hiszen ha ennyien megnézik, akkor ez igazán baró film lehet):

– Kérek két jegyet a Passzióra! ...

Igen, a keresztényeknek van néhány passziójuk. Rendelkeznek jó pár olyan kedvteléssel, amellyel ateisták vagy más vallások képviselői nem. Feltételezem, hogy a fiatalember nem is tudta, mit mond, csak megpróbálta a címet – művelt fő benyomását keltve – angolosan kiejteni. Nem tudta talán, hogy ez már a magyarra fordított cím. Sebjaj, nem mondott olyan rosszat! Még ha a passzió gyakoribb jelentése a kedvelt időtöltés, az élvezet is, azért jelent passziót, szenvedést is. Főleg, hogy a keresztények között vannak, akiknek kiváltképpen való passziójuk a passzió, és nagypénteken ők is igyekeznek átélni Krisztus Urunk szenvedéseit, amikor végigvonulnak súlyos keresztekkel a Via Dolorosán, hogy saját lábukkal járassák a fájdalomak útját. Így ugyanis jobban átélhetik azt, amit a fájdalomak férfija (Ézs 53) kellett hogy átéljen.

Ha az evangélikusoknak nem is ilyen formában, de azért kiváltképp való passziójuk nagypéntek – ez a legnagyobb ünnepünk! Nekünk is lehet hát okunk arra, hogy megpróbáljuk jobban átélni, mit is kellett értünk szenvednie Jézusnak. Ugyan mi tudjuk, hogy úgysem bújhatunk az ő bőrébe, ezért nem szükséges fakesztek fizikai súlyát hordoznunk, hogy vállunkat felsebbezze, térdeinket rogyaszsa, de tény, hogy sokan valóban nehezen tudják elképzelni, milyen kínokat is jelentett az ostromozás, majd a keresztre feszítés. Sokakat csak ez a film döbbsentett rá!

És elmondása szerint éppen ez volt az oka annak, hogy Mel Gibson megalkotta a sok vitát kavart filmet. Rengetegen támadták jobbról és balról, előlről és hátulról, középről és szélről. Az egyik gyakori tiltakozás, hogy túl sok vér folyik a filmben, minek ennyi paradicsomot pazarolni? Persze az akciófilmekben senkit nem zavar a mennyiség, ott nem vetődik fel, hogy rendelkezik-e egyáltalán egy ember annyi vérrrel, mint amennyit a film megjelenít. De Jézus szenvedéstörténetében feltétlenül megkérdőjelezen-

dő mindez, hiszen itt az a tét, vajon találunk-e kifogást arra, miért is ne kelljen elhinnünk az egész történetet, miért hagyjuk meg csak a keresztények legendás hagyományának, különleges vallási passziójának.

Ez a magatartás hasonlít kicsit a nagytanácséra, amely bőszen keresztre feszítést kiált Pilátusnak, de az ostromozás végignézéséhez már finnyás, és tagjai fintorogva szépen eloldalognak a tett színhelyéről – bizonyára nem bírják az erőszakot... Persze a római katonák sem nagyon bírják – ők is igencsak lihegnek közben az erőfeszítésekbe belefáradva, amikor már Jézus is földre roskad, a parancsnok is leállítja az akciót. Mégis egyedül Jézusnak van lelkiereje a folytatáshoz, és feláll – a katonák sem hisznek a szemüknek. Ő azonban már az elején is úgy indult neki a megvetésnek: Kész a szívem, Atyám!

Sokan mondják tehát őszinte ellenvetéssel, hogy ennyi vérvesztéséget nem bír el egyetlen ember sem, ennyi szenvedést nem hordozhatott még Jézus sem. Fülemben cseng hát a kifogás hűvös rációjának ellenvetése: „Ember nem bírja el ezt a terhet, én mondom. Túlon túl súlyos.” Igen meggyőző ez az érvelés. Csupán néhány szépséghibáját látom. Az egyik az, hogy orvosok szerint sem lehetetlen mindez. A másik, hogy nem átlagos esetről van szó, és a pszichológia is tud arról, hogy erős lélekkel, különleges lelkiállapotban az ember sokkal többet tud elviselni, mint megszokott körülmények között. Márpedig Jézus esetében a lelkierő fontos tényező kellett legyen. Az is szépséghibája a gondolatmenetnek, hogy a filmben az idézett mondatok forrása is kiderül – a Gecsemáné-kertben mondja Jézusnak maga a Sátán! Így akarja lebeszélni arról, hogy vállalja Isten akaratát, és odaáldozza magát: „Valóban azt hiszed, hogy elbírja egyetlen ember a bűn minden terhét? ... Ember nem bírja el ezt a terhet, én mondom. Túlon túl súlyos. Lelkünk megmentésének túlságosan nagy az ára. Senki. Soha.”

Miért lehet hát fontos Megváltónk szenvedésének ilyen – nem brutális, hanem – naturalisztikus megjelenítése? Természetesen nem azért, hogy bárki kedélyét felborzolja és álmatlan vagy rémálmokkal teli éjszakákat szerezzen. Éppen ezért gyengébb idegzetűeknek vagy azoknak, akik nem viselik az ilyesmit, netán egyszerűen nem kíváncsiak

Passió Passió Passió

az erőszakra ilyen formában sem, nem ajánlom Mel Gibson Passióját. Aki azonban nem fél attól, hogy mélyebben átélni, mit is jelentett Jézusnak szenvednie értünk, annak érdemes megnéznie a filmet. Sokan vannak, akiket ez döbbsentett rá, mennyit szenvedett értünk. A keresztre feszítés önmagában is elég fájdalommal jár, tulajdonképpen már ez is éppen elegendő lett volna – azonban Jézus esetében a megkorbácsolás hatványozta a kínokat. Ezt pedig bármennyire is kifogásolják az ellenvetők, érzékletesen vetíti elénk a mozigép – vagy éppen számítógépem képernyője.

Azt talán nem szükséges említenem, hogy a film alkotója a történeti hűség kedvéért nem világnyelven mondatja el a színészekkel szövegüket, hanem az eredeti ókori nyelveken: arámul, illetve latinul és görögül. Szépséghiba ebben, hogy arámul már elég kevés helyen beszélnek manapság. Ennek ellenére sikerült egy kis falut találni, ahol az arám egy változatát beszélik, és ennek nyelvészeti vizsgálata alapján egy professzor alkotott egy arám nyelvjárást a film számára. Már csak az a kérdés, vajon ez mennyire hasonlít a Jézus korabeli arámra... Hasonlóan szó érte a latin és a görög használatát is, de ennek tárgyalása messzire vezetne. A lényeg, hogy végül az akcióhősből rendezővé avanszált (vagy züllött?) filmes, ha nem is engedte szinkronizálni alkotását, kompromisszumként beleegyezett, hogy mégse az eredeti elképzelése szerint, hanem feliratozva tekinthessük meg a végeredményt.

A történeti hitelességen esett csorba azáltal is, hogy

minden ismeretünk ellenére és az orvostudományt meghazudtolva a filmben Jézus csuklója helyett tenyerét szegezik át – és mégsem szakad le. Ugyanakkor érthető ez a kis hiba, ha arra gondolunk, hogy a történet a legkorábbi ábrázolásokhoz kívánt hű lenni ezáltal is. A katolikus hagyományokhoz illeszkedést szolgálják az evangéliumok által nem említett, de a stációkban jelentkező részletek is, mint például Veronika kendője, Mária találkozása fiával a keresztúton stb. Emellett az sem biztos, hogy a pontosságot fokozza, hogy egy látnokot is segítségül hívtak a forgatókönyvhöz némely jelenet megformálásában.

Mindezek a szépséghibák azonban könnyen megbocsáthatók, mert nem ez a lényeg a szenvedéstörténetben. Az, amit Jézus ki kellett álljon értünk utolsó óráiban, mindenképp megrázó erővel tör át a vásznon és a monitoron egyaránt. Ez egyszerre indít bűnbánatra és válik felemelő érzéssé – hiszen megváltásunk, örök életünk megszerzése zajlik előttünk a jelenetekben! Mert a film végén az is kiderül, hogy bár szeretjük a keresztény passziókat és a passiót is, de nagypéntek azért az ágostai hitvallásuk legnagyobb ünnepe, mert a második legnagyobb húsvét! A filmes fantázia eredményeként tamási élményben lehet részünk, amikor a sírjából felkelő Jézus átszúrta tenyerét érinthetjük – ha nem is az ujjunkkal, de – tekintetünkkel. A feltámadott, megdicsőült test eltüntetett minden sebet, csak az átszegezett tenyeret nem (és talán Jézus lábát és oldalát is odaképzeltetjük).

Hiszen a szenvedésnek, a kereszthalálnak az ortodox köszöntés adja meg értelmét: Krisztus feltámadt, valóban feltámadt!

Szakács Tamás

Passió Passió Passió

Mindenki a FEDÉLZETRE!

A Mevisz Bárka táborai 2005 nyarán

Ha szeretnéd egy igazán jó közösségben jól érezni magad, ha szeretnél egy lehetőséget, hogy adhass, ha szeretnél egy lehetőséget, hogy kapj, ha szeretnél segíteni,
GYERE BÁRKA-TÁBORBA!

MOZGÁSSÉRÜLT TÁBOROK

- július 22–31.: Bonyhád. Táborvezető: Cserháti Péter
- augusztus 6–14.: Verőce. Táborvezetők: Csordás Erika és Udvardi Andrea
- augusztus 17–26.: Csákvár. Táborvezető: Nikl Magdolna
- Július elejére két további tábor szerveződik Kemeneshályfára. Az időpontok még nem véglegesek. Táborvezetők: Süller Zsolt és Gombor Krisztián
- július 31–augusztus 6.: a győri Bárka tábora, Rábca-kapi. Táborvezető: Körmendy Máté

A 2005 NYARÁN MÉG VÁRTHATÓ TOVÁBBI TÁBORAINK

- A pécsi Bárka mozgássérülttábora. Táborvezető: Péterfia Csaba
- Bóbita tábor (értelmi fogyatékos fiatalok tábora). Táborvezető: Vladika Zsófia
- Vak fiatalok tábora. Táborvezető: Mády Erzsébet

A Mevisz Bárka táborok hagyománya majdnem 15 évre nyúlik vissza, kissé szokatlan felállásban együtt táborozunk, mozgássérült, értelmi fogyatékos, vak és ép fiatalok. Együtt táborozunk (és nem táboroztatunk), és az együtt töltött napok alatt nagyon sokat kapunk egymástól és adunk egymásnak.

Táborainkba várjuk fogyatékkal élő fiatal testvéreinket és olyan fiatalokat, akik szívesen „segítenek”, nyitottak arra, hogy egy csipetnyivel jobban figyeljenek társaikra és

többet adjanak egymásnak, mint ahogy azt a hétköznapi versenyében megszoktuk.

Senkinek nem kell gyógypedagógiai végzettséggel rendelkeznie ahhoz, hogy „bárkázzon”, és gyakorlatilag életkori megkötések sincsenek: középiskolásokat, főiskolásokat, fiatal felnőtteket egyaránt szeretettel várunk, sőt több táborunkban családosok is részt vesznek gyermekeikkel együtt.

Táboraink programjait kirándulások, városnézések, strandolások, kézműves foglalkozások, vidám közös játékok alkotják, mindemellett pedig tere van a nagy beszélgetéseknek, a közös elcsendesedésnek, az éneklésnek is.

Ez látszólag nem különbözik a „hagyományos” táborok programjától, mégis mindez az egymásra utaltságnak ebben a különös tábori légkörében sokkal nagyobb kalandnak tűnik!

Téged is szeretettel várunk erre a kalandra!

Táborainkra jelentkezni (illetve az itt meg nem jelölt időpontokról érdeklődni) a Mevisz irodáján lehet.

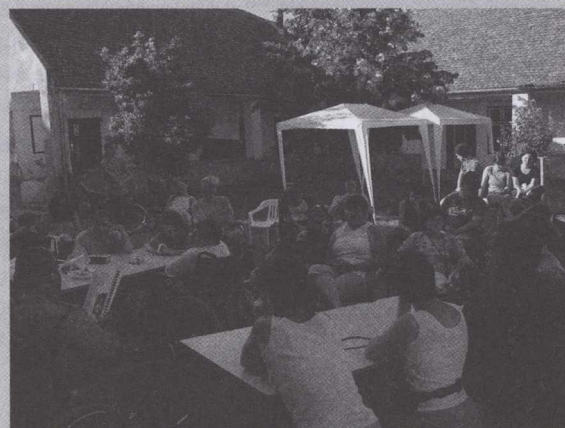
Irodavezető: Szlanka Henrietta.

Címünk: Budapest 1085 Üllői út 24.

E-mail: mevisz@vipmail.hu

Tel.: 06/1-317-1671

Mobil: 06/20-824-2047

KERESZTÉNY ÖKUMENIKUS DIÁKEGYESÜLET (KÖD)

1117 Budapest, Magyar Tudósok krt. 3.
Tel.: 06/1-205-3136
e-mail: keresztmetszet@yahoo.com

A KÖD keresztény egyetemi lelkeszségek, ifjúsági szervezetek és közösségek ernyőszervezete. Tevékenységeink célja az ökumenikus érzület és elkötelezettség erősítése a fiatalokban. Szenior testvérszervezetünk a Keresztény Ökumenikus Baráti Társaság (KÖT).

Tagjai vagyunk az Európai Ifjúsági Ökumenikus Tanácsnak (EYCE) és a Keresztény Diákok Világszövetségének (WSCF), amelynek Közép-Európa Alrégiójához tartozunk. (CESR). Külföldi testvérszervezeteinkkel konferenciákat, cse-reprogramokat szervezünk.

A KÖD félévi programja

BÖBE (Budapesti ökumenikus beszélgetések)

- február 8.: Háború és békevágy
- március 3.: Vallásközi házasság
- április 4.: Beleszületni vagy megtérni? Vallási önzonoságunk
- május 2.: Zsidóság és kereszténység

Hazai összejövetelek

- április 29–május 1. KÖD-hétfége: Romák az egyházban
- március 19.: iszlám istentisztelet-látogatás
- június 17.: KÖD-szülinap, LÖK

Nemzetközi konferenciák

- február 27–március 3.: EYCE-találkozó Budapesten, rasszizmus és diszkrimináció
- április 14–20.: WSCF-találkozó Vilniusban, emberi méltóság és integritás
- július 12–18.: WSCF közép-európai találkozó Csehországban, a függetlenség mítosza

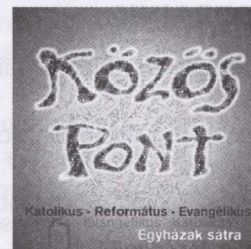

AZ ÖKUMENIKUS IFJÚSÁGI IRODA TAVASZI PROGRAMJAIRÓL ÉS KIADVÁNYAIRÓL

Közös Pont Ifjúsági Misszió – képzések

A Közös Pont Misszió az evangélikus, katolikus és református egyházak által alapított ökumenikus ifjúsági szolgálat, amely az elmúlt évek során több ifjúsági fesztiválon (Sziget, Volt, Hegyalja) végzett evangélizációjával vált ismertté. Idén előreláthatólag az egyetemisták és főiskolások országos turisztikai találkozóján (EFOTT) is szerepelni fog. A Közös Pont munkájának jelentős részét képezik az évközi képzések, amelyekkel a rendezvényeken szolgáló fiatalokat próbáljuk felkészíteni a különleges munkára. A képzésen résztvevő fiatalok lelkigondozói, egyházismereti, teológiai ismereteket szerezhhetnek. A találkozókra a szakmai oktatáson kívül jelentős szerepet kap a közösségi szellem, a közös identitástudat kialakítása.

A tavasz során három alkalommal találkoznak a Közös Pontba jelentkező fiatalok: február végén országos találkozó során, ahol a különböző regionális fesztiválok munkatársai ismerkedhetnek meg egymással; majd április és május hónapban a különböző fesztiválok szerint elkülönülve.

Pályázatfigyelő rendszer

Az iroda kétheti rendszerességgel összegyűjti az ifjúsági és civil területen megjelenő pályázati kiírásokat, és elektronikus formában eljuttatja az érdeklődőknek. A nagyobb pályázati csomópontokban (például márciusi táborozási pályázatok) a pályázatfigyelő nagyobb rendszerességgel is működik. A listára a következő e-mail címen lehet jelentkezni: oki@keresztény.hu

Könyvajánló

Bokor Katalin

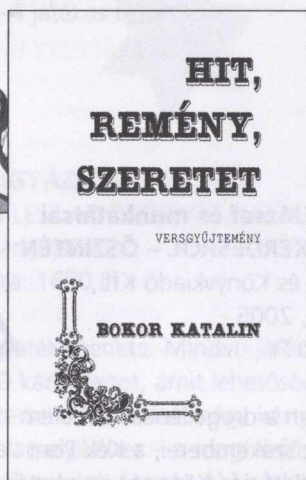
HIT, REMÉNY, SZERETET

Magánkiadás, Dunaújváros, 2002

Ára: 950 Ft

A kötet rövid versei alkalmasak az ifjúsági órák, ifjúsági istentiszteletek színesítésére, illusztrációk áhítatokhoz, csendes lelki alkalmakhoz.

- *Az itt bemutatott könyvek kaphatók az Alexandra könyvesboltban: Budapest XI., Bartók Béla út 43–47.*

Franz J. Mönks – Alphons Knoers
FEJLŐDÉSLELEKTAN

Urbis Könyvkiadó, Budapest, 2004.

Ára: 3500 Ft

E könyv olyan alapvető munka, amely tükrözi a fejlődéslelektan tudományának eddigi eredményeit. Elsősorban azoknak ajánljuk, akik személyiségfejlesztő munkát végeznek vagy arra készülnek. Sok segítséget kaphatnak belőle pedagógusjelöltek, gyakorló pedagógusok, de a szülők is a meleg, támogató nevelési légkör kialakításához. Ifjúsági csoportot vezetőik figyelmébe is ajánljuk a serdülőkorral, kamaszkorral is részletesen foglalkozó könyvet.

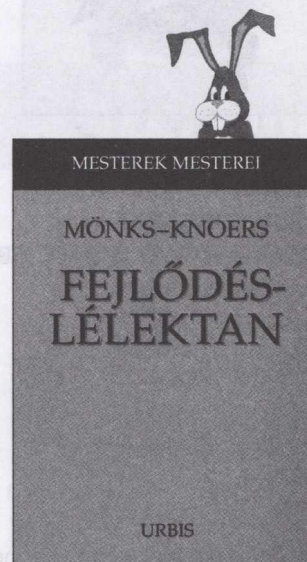
Balogh Elemér – Kerényi Imre

CSÍKSOMLYÓI PASSIÓ

Helikon Kiadó, 2004.

Ára: 1590 Ft

A passiójáték szövegének összeállítását egy színpadi előadás tette szükségessé: 1981-ben az akkori Várszínház társulata vitte színpadra a nagypénteki misztériumjátéknak ezt a szövegváltozatát. A Helikon Kiadó akkor is, ezzel az új, változatlan kiadással pedig ma is jelezni kívánja: ez a szöveg érdemes arra, hogy megőrződjék az utókornak, akár csak a magyar nemzeti dráma többi darabja. A passiójátékot mintának véve saját, rövidített, ifjúsági csoportunkra szabott darabot készíthetünk.

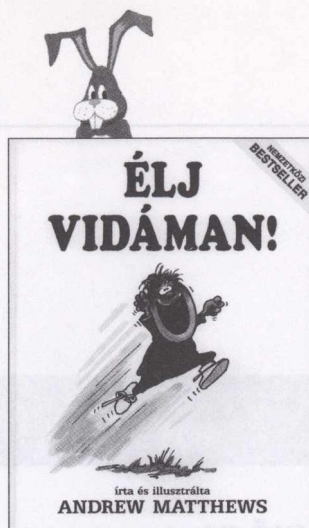

Andrew Matthews
ÉLJ VIDÁMAN!

Varázsládika Kiadó, 2004.
Ára: 2990 Ft

Ez a könyv arról szól...

- ☺ miért csak a LEGJOBB ruhádat eszed le spagettivel,
- ☺ miért van néhány ember mindig a legjobb időben a legjobb helyen – és hogyan tarthatnál közéljük,
- ☺ miért egyszerre érzek az összes számlád,
- ☺ miért pont akkor pirosak a jelzőlámpák, amikor amúgy is késésben vagy egy találkozóról,
- ☺ miért futsz össze a szomszédoddal nyaralás alatt Ibizán,

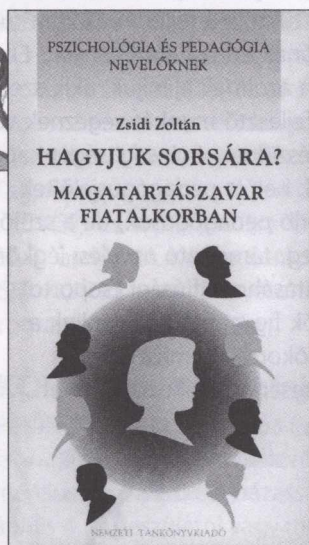

☺ hogyan lehet, hogy tizenöt évig egy karcolás sincs az autódon... és a vadiúj Volvódat két nap után behorpasztod!

Arról is szól...

- ☺ hogyan értheted meg saját magad,
- ☺ hogyan nevezhetsz magadon,
- ☺ hogyan bocsáthatasz meg magadnak,
- ☺ hogyan lehetsz sikeresebb és boldogabb.

Segít megérteni a természeti törvényeket, hogy ezáltal jobban megértsük a saját természetünket. Ez a könyv arról szól, hogyan lehetünk boldogabbak. Benne számtalan beszélgetéstémát találunk az ifjúsági órákra.

Dr. Rác József és munkatársai
A DROGKÉRDÉS RŐL – ŐSZINTÉN

B+V Lap- és Könyvkiadó Kft.,
Budapest, 2005.
Ára: 1490 Ft

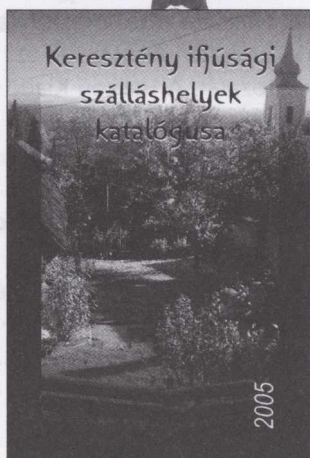
A kötetben a drogellenes küzdelem tapasztalt szakemberei, a Kék Pont Drogkonzultációs Központ munkatársai szólnak a szülőkhöz, a pedagógusokhoz és az érdeklődő átlagemberekhez. Közérthetően írnak a drogról, illetve a kérdéskört érintő problémákról – utat mutatva a megelőzésre.

Zsidi Zoltán
HAGYJUK SORSÁRA?

MAGATARTÁSZAVAR FIATALKORBAN
Nemzeti Tankönyvkiadó,
Budapest, 1999.
Ára: 860 Ft

A könyvben arra találunk választ, hogy miért mutatnak magatartászavart bizonyos esetekben a fiatalok, és ha már így van, akkor hogyan lehet nekik segíteni megnehezedett helyzetükben. Zsidi Zoltán mindazoknak ajánlja könyvét, akik fiatalokkal foglalkoznak, akik fiatalokat támogatják a felnövekedés sok esetben nehéz és rögös útján.

KERESZTÉNY IFJÚSÁGI SZÁLLÁSHELYEK KATALÓGUSA – 2005

Ökumenikus Ifjúsági Alapítvány,
Budapest, 2005.
Ára: 750 Ft

Az Ökumenikus Ifjúsági Központ új kiadványával segíteni szeretné a tábor szervezők, ifivezetők, hitoktatók, lelkipásztorok munkáját, hogy megtalálják táboraikhoz, lelkigyakorlataikhoz, csendesheteikhez a megfelelő szálláshelyet. A könyvben nemcsak hazai, hanem felvidéki, erdélyi és délvidéki szálláshelyekről is tájékozódhatunk.

Cím: 1118 Budapest, Himfy u. 9.
Tel.: 06/1-365-2998, fax: 365-1398.

Társasjáték-ajánló

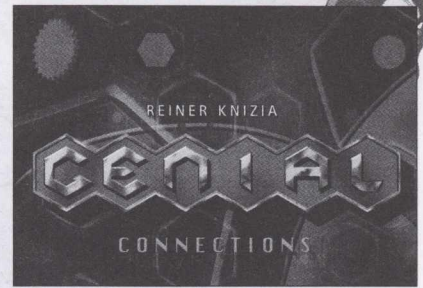
GENIAL

Ára: 4990 Ft

A Genial egy fantasztikus logikai és családi társasjáték, melyben minden forduló más és más, a játék számtalan variációs lehetőséget kínál mindenkinek. A játék célja: lehetőség szerint minél több egyező szimbólumú korongot kell a játéktáblára egymás mellé tenni. A játékosok

minden sikeres helyezéért pontot kapnak, és értékelő korongjukat előretolhatják, de figyelniük kell csoporttársaik pontállását is. Az a játékos, akinek az értékelő tábláján az egyik értékelő korong a legalacsonyabb helyen maradt, veszít a játékban.

A játék 10 éves kortól ajánlott, 1–4 játékos részére.

VIGYÁZ(Z)6!

KI LESZ AZ ÖKÖRKÖR ELNÖKE?

Kártyajáték

Ára: 1690 Ft

A játék menete: Minden játékos kap 10 kártyalapot, amit lehetőség szerint a kialakított négy kártyasor valamelyikéhez – a megfelelő szabályok szerint – lerak. Aki a hatodik kártyát lerakja, annak fel kell vennie az első öt lapot, és ezért mínusz pon-

tot kap. A Vigyáz(z)6 egy rendkívül izgalmas és változatos kártyajáték, amelyet nem lehet megunni. Előszeretettel ajánljuk az ifjúsági csoportok figyelmébe, mert a játékot akár 10 fő is játszhatja. A vidámság garantált.

- A játékok kaphatók a Sziporka játékboltban:
Budapest XVII., Pesti út 39.
Tel.: 06/1-256-5857

Édain

SZEGÉNYEK KIRÁLYA

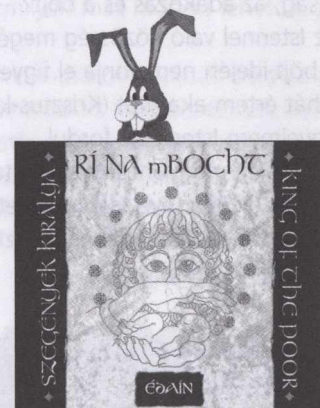
Az Édain ír zenét játszó együttes, amely nevét egy kelta tündérről kapta. A tagok már 5 éve együtt zenélnek. Céljuk, hogy az ír dalokat a mai fül számára is elfogadhatóan feldolgozva adják elő, és megkedveltessék a közönséggel. A négytagú zenekar két tagja a Pesthidegkúti Evangélikus Egyházközség hűséges tagja.

Az együttes klubja minden hónap harmadik péntekén a „Megállóban”

van, amely egy speciális oktatási intézmény. Címe: Budapest VIII., Szigony utca 37. (A Klinikák megállótól 200 méterre.) Érdeemes ellátogatni ide!

A zenei albumokról a legjobb ajánló a www.edain.hu weboldalon található. Itt az aktuális fellépések időpontjáról, helyéről is tájékozódhatunk.

- Kapható a Luther Kiadó Könyvesboltjában:
Budapest VIII., Üllői út 24.

Összeállította: Balog Eszter

IFJÚSÁGI ÓRÁK böjtben, BÖJT RŐL

Megsanyargatom testemet, és szolgálóvá teszem.
(Pál apostol)

Húsvéthoz közeledve már a böjti időszakban járunk, és ezt az ifjúság programjába is be szoktuk illeszteni. Néhány ifjúsági óra vázlatával szeretnék ötletet adni, hogy hogyan lehet közösen készülni az ünnepre.

A BÖJT A KEGYESSÉG GYAKORLÁSA

Bevezetés

Jézus azt mondja a Hegyi beszédben, hogy a kegyesség gyakorlása három dologból áll: imádság, adakozás, böjt. Mindhárom egyformán hangsúlyos, mégis különbséget teszünk közöttük. Mindhárom titokban kéne megélni, Isten és nem mások szeme előtt gyakorolva. Az egyházi évben kétszer kerül a figyelmünk középpontjába a böjtölés, a két legnagyobb ünnepünkre készülve. Jézus böjtöl, mielőtt elkezd és beteljesíti küldetését. Mi az a böjt? Miben segít? Miért szokták az emberek gyakorolni?

Áhítat

Máté 6,1–18 felolvasása közösen. Mi az, amiben közös az imádság, az adakozás és a böjt?

- Az Istennel való közösség megélésének alkalmai ezek.
- A böjt idején nem vonja el figyelmemet semmi Istentől, tehát értem akaratát (Krisztus-követés).
- Figyelmem Isten felé fordul.
- A táplálék megvonása a szerzetesek szerint élesíti az elmét és érzékenyíti a lelket.
- Szeresd a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

„HÁT ILYEN A BÖJT, AMIT ÉN KEDVELEK?”

Bevezetés

Milyen az Isten szerint való böjtölés? Milyen isteni ígérek kapcsolódnak hozzá? Mit hoz az emberek életébe?

Áhítat

Ézsaiás 58 felolvasása versenként, példáinak, felsorolt képeinek közös átgondolása.

- Át kell irányítanunk a figyelmünket önmagunkról másokra, azokra, akik körülöttünk élnek, vagyis önmagunk háttérbe szorítása a mások érdekében (önmegtagadás).
- A böjt a teherfelvétel alkalma.
- Észreveszem mások rabságát, bűnben való rabságát (keresztfelvétel).
- A szolgálat vállalása, illetve az arra való felkészülés ideje.
- Békességem van az ő akarata felől.
- Figyelmem a másik ember felé fordul.
- Nemcsak önmagunk előbbre jutása a hitben, hanem a másokért való harc felvétele is.

A BÖJT MINT KÖZBENJÁRÁS

Bevezetés

Mi a böjtölés célja? Lehet-e másokért böjtölni? A nagy próféták közbenjárása mindig böjttel és imádsággal szólt az egész népért (Dán 9, Mózes, Illés, Eszter 4, Neh 1,4).

Áhítat

Máté 17,14–21 elolvasása után beszélgetés a következő gondolatok érintésével:

- Az ember lelke üres, betölthető, ezért nem mindegy,

Nem ismerhetünk meg semmit, ha nem figyeljük meg, nem tanulmányozzuk. Hogy a szeretetet tanulmányozni tudjuk, benne kell élnünk.

hogy mit és kit enged be a gondolataiba, mivel foglalkozik egész nap, mit őrizget a szívében. Nem mind-egy, mit olvas, mit hallgat meg, miről ábrándozik, hogyan nyilvánít véleményt, mert mindez megtölti a lel-künket. Amíg magunkkal vagyunk tele, addig csak hi-tetlenül tudunk minden ügyet szemlélni, nem tudunk másoknak segíteni.

- Böjtöléskor kiürítés, takarítás, rendrakás történik Isten áldásával, segítségével.
- A böjtben átadhatjuk Istennek a terepet, hogy még na-gyobb erővel töltse meg életünket – mások javára.

ISTEN ÚTJÁN, BÖJTÖLVE ÉS IMÁDKOZVA

Bevezetés

Hogyan lehet egy ember igazán boldog? Mi szükséges ahhoz, hogy boldogan, elégedetten éljen? Döntéseiben biztos szeretne lenni, békességben kell lennie Istennel, em-bertársaival és önmagával is. Szolgálnia kell Istennek. Eze-ket honnan tudhatja Istentől irányítottnak? Mit kell ten-nünk ahhoz, hogy áldott legyen a szolgálatunk, miként ké-ne hozzáfognunk?

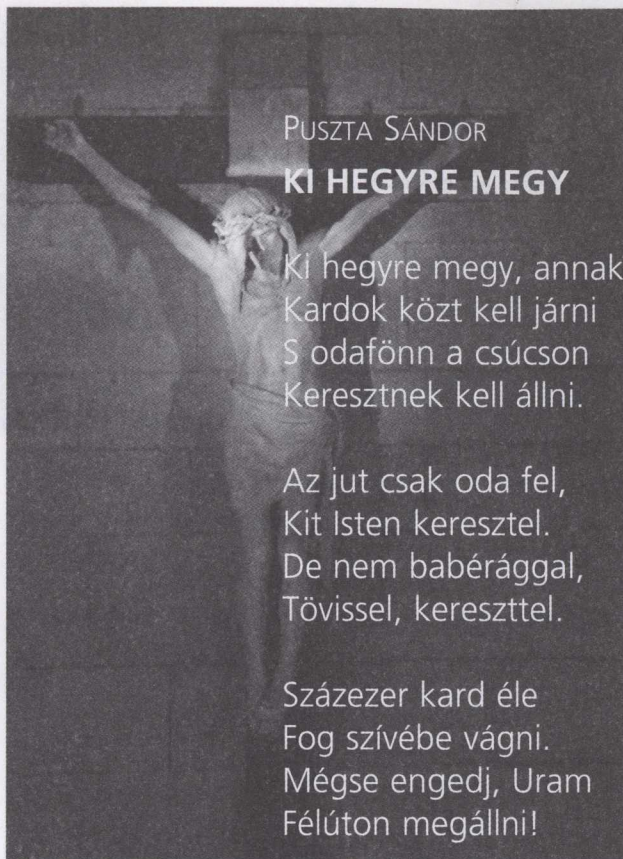
Áhítat

ApCsel 14,21–23 elolvasása.

Az első keresztények életvitelében és életgyakorlatában a böjt lehetőséget adott arra, hogy valamilyen kérdésben vá-laszt, útmutatást kapjanak Istentől.

- Életünk nagy kérdéseiben igen körültekintően kell el-járnunk. Szükségünk van tisztánlátásra, Isten vezetésé-re, hogy biztonsággal dönthessünk.
- Testi kívánságaink, indulataink megtagadása, megféke-zése csak akkor ér célhoz, ha figyelmünk valóban a lelki erőforrásokra irányul.
- Önmagában nem az „éhezés”, az „önsanyargatás” ked-ves Isten előtt, hanem a lelki dolgokra való teljes oda-szánás. Erre válaszol ő áldással: vezetésben, üzeneté-nek megértésében, békességadásban.
- Érdemes mindig nyitott tenyérrel imádkozni, és nem szo-rongatni kéréseinket, hanem úgy odaállni, hogy Isten azt vehessen ki kezünkől és azt tehessen bele, amit akar. Így tud minket egyenes úton vezetni, így lehetünk Isten áldásával szolgáló, az ő útján járó boldog emberek.

A hetenkénti beszélgetést természetesen többféle mó-don lehet gazdagítani, elmélyíteni. Az egymásért való imádság és böjt mindjárt mélyebb értelmet kap, ha pél-

PUSZTA SÁNDOR

KI HEGYRE MEGY

Ki hegyre megy, annak
Kardok közt kell járni
S odafönn a csúcson
Keresztnek kell állni.

Az jut csak oda fel,
Kit Isten keresztel.
De nem babérággal,
Tövissel, kereszttel.

Százezer kard éle
Fog szívébe vágni.
Mégse engedj, Uram
Félúton megállni!

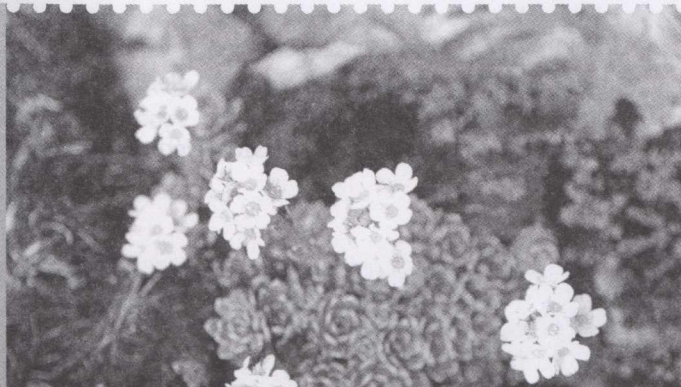
dául egymás gondjait, problémáit, nehézségeit megpró-báljuk közösen Isten elé vinni. Ezt meg lehet úgy oldani, hogy mindenki felírja egy lapra, hogy milyen nehézséggel küzd éppen, majd a jelenlévők közül mindenki kap belőle egyet. Akiét megkapta, az a társát az ünnepre készülő időszakában imádkozva és böjtölve a szívében hordja. Így egyrészt mindenki közelebről megismerheti az egyik tár-sát, illetve szolgálatot is kap: felelősséggel megtanulhat egy másik emberre figyelni, Isten áldását kérve ehhez.

Egy másik módja a szolgálatnak, ha a segítségre szo-ruló gyülekezeti tagoknak például ebéd hordásában, tűzi-fa aprításában vagy bármilyen más módon lehetőség nyí-lik együtt segíteni.

Adományok gyűjtésére is alkalom nyílhat, például a Bé-késcsabai Evangélikus Gimnázium diákjai pénzzel, ruhane-művel, könyvvel segíthetik a dévai gyermekotthon lakóit.

Imaközösséget is lehet tartani az ifjúságban, a böjti idő-szakban lehetőség szerint minél többet.

Kutyeyné Ablonczy Katalin

Szeretni csak kitárt karral lehet.
Ha karunkat összefonjuk,
rá fogunk döbbsenni,
hogy csak önmagunkat öleljük.

Kedves ifivezetők!

A böjt, a böjti idő – az adventhez hasonlóan – nagy le-
hetőség és komoly feladat az ifjúsági vezetőknek, hogy
csoportjaikat nagypéntek és húsvét mélységeinek meg-
értéséhez segítsék.

A közölt anyag egy gyülekezeti esten hangzott el, idő-
sebb, irodalmat, költészetet kedvelő ifjúság szolgálatával.
Az est az éhség – szenvedés – magány krisztusi fájalmát,
szenvedését hozza közel a fiatalokhoz, amit Jézus elszen-
vedett a bűnbocsánat ajándékáért, illetve szeretne ráesz-
mélteni arra, hogy észrevegyük, sokaknál még nincs vál-
tozás – talán személyes világunkban sem –, ha hagyjuk,
hogy éhezzenek, szenvedjenek, magányosak maradjanak
embertársaink. Bűnbánat és bűnbocsánat kérdései aktua-
lizálódhatnak az igehelyek, szakaszok, textusok olvasása,
értelmezése során, miközben rajta találjuk magunkat a böj-
ti úton.

1. EÉ 199,1–5 (Dicsőítünk, Krisztus, aki szenvedtél)
2. Pilinszky János: *Zsoltár*
3. EÉ 197,1 (*Jézus, sebeidnek mélye...*)

ÉHSÉG

4. Zsolt 63
5. Jn 19,28
6. Pilinszky János: *A francia fogoly*
7. Sík Sándor: *Megértettem, hogy kenyérnek születtem*
8. Mt 4,1–4
9. Pilinszky János: *Zsoltár* (első harmad)
10. Zeneszám vagy gyülekezeti ének

Imádság ifjúsági istentiszteleten

A kőszegi ökumenikus imahét keretében megtartott ifjú-
sági istentiszteletet kezdtük ezzel az imádsággal. De ugyan-
ezen rend szerint tartottunk ifjúsági istentiszteletet Siófo-
kon, Pécsen, valamint Nagykanizsán, az egyházmegyei csen-
desnapon.

Az egyes imádságrészek az *Új ének* 119. énekének vers-
szakai között hangoznak el.

A különböző tárgyakat – váza, feszület, gyertya, kő, vi-
rág – az énekversek alatt helyezik el az imádságot mon-
dók a kezdetben üres oltáron. Az imádkozóknak a kezdő-
ének alatti bevonulása is színesítheti az istentiszteletet.

SZENVEDÉS

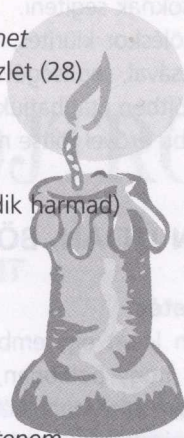
11. Jób 2,3–10
12. Radnóti Miklós: *Erőltetett menet*
13. Eszterházy Péter: *Hrabal* – részlet (28)
14. Jób 6,2.8.9.14
15. Bonhoeffer a szenvedésről
16. 2Kor 4,16–18
17. Pilinszky János: *Zsoltár* (második harmad)
18. Zeneszám

MAGÁNY

19. Zsolt 142
20. Ady Endre: *Szeress engem, Istenem*
21. Ifjúsági ének: *Magányos voltam...*
22. Zsolt 121
23. Sík Sándor: *Jó nekem, Uram*
24. Ady Endre: *Az Úr érkezése*
25. Mt 18,20; Mt 28,20
26. Pilinszky János: *Zsoltár* (harmadik harmad)
27. EÉ 197,3 (Minden földi szenvedésben...)
28. Igehirdetés, ima
29. EÉ 355 (*Aldó hatalmak oltalmába rejtve*)

Bátovszky Gábor

(Természetesen kezükben a különböző jelképekkel vonul-
nak az oltár elé, és ott állnak meg, szemben a gyüleke-
zettel.)

AKIK CSENDEN SZENVEDNEK (VÁZA)

Urunk! Annyi szenvedés vesz körül bennünket. Magunk is
a bajok tengerén hánykódunk. Tele van életünk testi-lelki
bajokkal, törésekkel és csalódásokkal.

Törékeny életünket most letesszük eléd. Nem hozha-

Nem élhetünk olyasmiért, aminek nem köteleztük el magunkat. Hogy elkötelezhessük magunkat a szeretetnek, szüntelenül növekednünk kell benne.

tünk mást, csak azt, ami a miénk: vétkeinket, félelmeinket, ürességünket. Te szabadíts meg mindattól, ami tőled elválaszt, és te töltsd be üres szívünket.

Add, hogy az a keret, amelyet mindannyian kaptunk, tartalmazs élettelt teljen meg a te kegyelmedből.

Adj több kitartást és erőt, hogy benned bízva csendben viseljük a nehézségeket, és felelősen éljünk a nekünk adott drága idővel.

AKIK SÍRVA KERESNEK (FESZÜLET)

Uram! Kereslek téged, de nem talállak. A magasba szeretnék szállni, tehozzád jutni, de nem érlek el. Túl nagy távolság van közöttünk.

Te fent vagy, én pedig lent. Te szent vagy, én pedig hiába erőlködöm, nem tudok olyan lenni, amilyennek látni szeretnél.

Valami mindig visszahúz ide a mélybe.

Valami mindig azt mondhatja velem, hogy nem.

Nem vagyok elég bölcs önmagamban. Add, hogy fel tudjak nézni a keresztfára, és ott meglássam reménységemet.

Te, aki a szenvedés és a halál mélységeit is megjárta értünk, kérek, hallgass meg kiáltásomat, és emelj fel engem! Ámen.

AKIK TŰRVE REMÉLNEK (GYERTYA)

Uram! Te azt a feladatot adtad nekünk, hogy világosság legyünk a világ számára, és hogy a reményt soha ne veszítsük el.

Bocsáss meg nekem, hogy túlságosan is megszoktam már a sötétet, és kielégít a mesterséges fény adta hamis világosság. Bár tudom, hogy egyetlen gyertya fénye is képes elűzni a sötétséget, mégis olyan nehéz egyedül világítani. Add nekem mindazok példáját, akik nehéz helyzetekben is tudnak reménységgel előre tekinteni.

Adj társakat mellém, hogy együtt tudjuk sugározni a tőled kapott fényt.

Ébreszd fel bennünk a vágyat az igazi világosság – a te bölcsesség – iránt! Ámen.

AKIK VÉTKEK KÖZT ÉLNEK (KŐ)

Uram! Látod, hol vagyok. Pedig tudom, melletted lenne a helyem. Kísért és gyötör a régi. Mindaz, amit – tudom – le kellene tennem, amitől szabadulni kellene, mégsem tudok megválni tőle.

Kérek, vedd el tőlem a régit, és add azt az újat, ami új kezdetet, új lehetőséget jelenthet számomra.

Megvallom neked, hogy mindig külső körülményeim változásától vártam a megújulást. Azt gondoltam, hogy ha körülöttem minden rendben lesz, akkor majd rendbe jövök én is.

Kérek most, add a te legnagyobb ajándékodat, azt a szívbeli belső megújulást, aminek következtében bennem és körülöttem is sok minden megváltozhat.

Bocsáss meg, hogy oly sokszor kételkedtem ennek az újnak az erejében, és add Szentlelked ajándékaként a hitet, a szeretetet és a reménységet szívembe. Ámen.

AKIK NYÚJTJÁK KEZÜKET (VIRÁG)

Uram! Bocsánatodat kérem most azokért a vétkeimért, amelyek legsúlyosabb teherként nehezednek rám. Bocsásd meg mindazt, amit nem tettem meg, pedig meg kellett volna tennem. Az elmulasztott találkozásokat, a ki nem mondott jó szót, az elmaradt vigasztalást.

Add, hogy ne csak a sírokra tudjak virágot tenni, de hadd szórjam a tőled való szeretet virágait az élők útjára. Emlékeztess a gyorsan múlt időben kapott lehetőségemre, hogy én is nyújtsam kezemet feléd, és megragadjam a Krisztusban felém nyújtott kegyelmedet.

Adj hálás szívet, és segíts, hogy hálám eddig elmulasztott szava és el nem énekelt dicséretem lelkemből most utat találjon hozzád. Ámen.

Baranyay Csaba

Nagycsütörtöki apokrif

Éjszaka van már,
A város alszik, csak mi ülünk itt az asztal körül.
Olykor egy-egy kutya ugat panaszosan a holdra,
amúgy súlyos csönd ül a tájon.
„Alvó szegek a jéghideg homokban.”
Ez lenne hát elárultatásom éjszakája?
Árulás, árulás...
Igen, itt van ő is, kezében a pénzes zacskó.
„Harminc évgyűrű a júdásfán.”
Az árulás éjszakája ez?
Inkább legyen az áldásé.
Kezembe veszem a kenyeret. Még meleg.
Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.
Ugye, nem hagysz cserben?

Vegyétek, egyétek.
János, drága János: emeld fel végre a fejed,
ne szomorkodj annyira.
Nekem is fáj.
„Emeld fel végre a fejedet, büszke nép,
hordoztad a világ szégyenét.”

Ez az én testem.
Miért ráncolod a homlokod, Simon Péter?
Igen, az enyém.
Az, amit most fehér gyolcs takar,
de amely néhány óra múlva úgy törhet darabokra,
mint ez a kenyér.
Ez az én testem...
Szűrt az oldalam,
amikor a koronázásra készülő tömeg elől futottam.
Éhség és szomjúság kínozta a pusztában.
Ólmos fáradtság vett erőt rajtam,
amikor a hajó fenekén aludtam.
Ez az én testem,
amelyet keresztire feszítenek,
amelyet az arénában
oroszlánok marcangolnak darabokra,
amelyre a szent inkvizíció spanyolcsizmát húz,
amelyet gumibotok ütése és vízágyú sugara ér,
ez az én testem,
amelyet elektrosokkal gyötörnek.
„Mint röntgenképen, megszámlálhatják
minden csontomat,
megfosztottak papírjaimtól,
meztelenül gázkamrába löktek,
megosztottak ruháimon és cipőmre sorsot vetettek.
Páncélkocsik tömege bekerített,
géppuskák céloznak reám,
árammal telt kerítés fog körül.”
Ez az én testem, nektek adom.

Tessék, Máté, te is egyél belőle.
Erre biztos nem gondoltál,
amikor felkeltél a vámszedőpult mögül.
Bertalan, András, Tamás – figyeljétek.
Nézzétek, jegyezzétek meg a mozdulatokat.
Aztán majd ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.
Fog-e rám valaki emlékezni?
„Légy, ami lennél, férfi, a fű kinő utánad.”
Taddeus, úgy látom, nehezen csúszik a falat.
Igyál egy kortyot.
Atyám, hálát adok neked az áldásnak e kelyhéért.
Ma ontják véremet. „Plakátmagányban ázó éjjelek.”
Igyál ebből, Taddeus, igyál, Blanka és Márton,
Igyatok ebből mindnyájan.

Mindnyájan!
Nemcsak ti tizenketten, hanem a hetvenek is.
Nemcsak férfiak, hanem asszonyok is.
Zsidók és görögök, urak és szolgák: mindnyájan.
Nemcsak felszentelt papok, püspökök,
hanem az egyszerű nép is.
Parasztcsizmában vagy mezítláb.
Katolikusok és protestánsok: mindnyájan!
Ez az új szövetség vére, amely érettetek és sokakért
kiontatik, bűnök bocsánatára.
Miért mondod ezt, Attila: „tudod, hogy
nincs bocsánat, hiába hát a bánat?”
Emeljük föl szívünket.
Lehet, hogy félelmetekben elhagytok engem,
sunnyin elalszotok majd egy kőhajításnyira tőlem,
nem tudtok majd virrasztani.
Hitetek olyan, mint e gyertyaláng:
pislákolva, vibrálva küzd saját létéért.
De ne féljétek: ő a füstölgő mécseset nem oltja ki,
a megrepedt nádat nem törli el.

Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.
Rómában és Wittenbergben,
a kocsárdi váróteremben,
Kőbányán és Gyenesdiáson,
az északi sarkkörön és egyenlítői Afrikában.
Folyóparton és székesegyházban,
sportcsarnokban és kórház elfekvőjében.
Vegyétek, egyétek.
Törjétek belőle, majd adjátok tovább.
A kelyhet is.
Nekem hamarosan indulnom kell,
de ti itt maradtok,
e világnyi asztalnál.
Üljétek körbe,
mindenkinek szorítsatok helyet.
Én most elmegyek, de ti folytassátok a vacsorát.

Ígérem, visszajövök.
Talán nem is túl sokára.

Fabiny Tamás

Húsvéti ÚTAK

A KONOK HITETLENSÉG ÚTJA

A farizeusok, főpapok és a Názáreti megfeszítésében buzgólkodó pribékek, mint akik jól végezték dolgukat, hazafelé indultak. *Üvegögötti csöndben / lemosdanak a mézszároslegények, / de ami történt, valahogy mégse tud végetérni* – írja *Passió* című versében Pilinszky János. Ezek az emberek azt hitték, megölték az őket zavaró, nyugtalanító Jézust – valójában azonban ekkor kerültek legtávolabbra önmaguktól és mindattól, amit úgy hívnak, emberiség.

A HAMIS SEMLEGESSÉG ÚTJA

Pilátus, ez a talányos helytartó az evangéliumokból. A „mosom kezeimet” képmutatásával. Aki éppen visszavonulásával, távolságtartásával enged teret az erőszaknak. Jézus ügyében ilyen következményekkel járhat a semlegeség. *Krisztus markába szöveget vertél, / Dózsa húsából ebédeltél, / Hitler-taktusra meneteltél, / nemet mondani sose mertél. / Krisztus markába szöveget vertél, / Dózsa húsából ebédeltél, / Hitler-taktusra meneteltél, / nemet mondani ma se mernél* – írja mellbevágó versében Ratkó József.

A MEGHASONLÁS ÚTJA

Júdás útja előbb a templomba vezetett, ahol kétségbeesett dühvel szórta szét az árulásért kapott harminc ezüstsötöt. Pedig még abban a pillanatban is lett volna esélye. De nem ismerte fel a menekülés útját, végképp meghasonlott önmagával. Utolsó útja, kezében kötéllel, egy magányosan álló fához vezetett. Isten őrizzen, óvjon meg bennünket a júdási úttól!

AZ INGADOZÁS ÚTJA

Júdás összeomlásától lényegesen eltér Péter megkeseredése. Ő is rádöbbsent, hogy mekkorát tévedett, talán őt is megkísértették a júdási végzet gondolatai. De tekintete találkozott Jézus szelid szemével. És ez az egy tömbből faragott, marcona halászember, ez a meglett férfi újra képes volt sírni. De az evangélium ezek után is kendőzetlenül beszél róla. A feltámadáshitre nem könnyen jutott el, hiszen már húsvét után jelentette ki: „elmegyek halászni”. Húsvét után élt tehát, de még húsvéttalanul. Ez az útja is újabb vargabetűt jelentett volna. De a Mester utánament ennek az ingadozó tanítványnak, ismét kézbe vette ezt a repedt kősziklát. A háromszori tagadás után Péter háromszor felelhetett igennel Jézus kérdésére: „Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem?”

A KÉTELKEDÉS ÚTJA

Igen, ez Tamásé. De ő nem a „hitetlen Tamás”, hanem a kételkedő. És bizonyos helyzetekben a becsületes kételkedés többet ér a gyáva hitnél. Görgey Gábor írta Tamásról: „Ő volt a legmerészebb, a többiek rémülten hittek inkább, csakhogy a bizonyosság irtózatától megmeneküljenek – ő mindenestül vállalta, amit lát, s megfogta a nem embernek való öt vérvő sebet.”

A kételkedés útja is vargabetű, de Jézus megtalálja a kételkedőt is, aki azután így borulhat le előtte: *ÉN URAM, ÉS ÉN ISTENEM!*

A SZERETET ÚTJA

Hajnaltól asszonyok indultak útnak. A győztesek még bódult álmukat álmodták, a vesztes férfiak is rémülten húzták össze magukat a vackokon. De ők, az asszonyok elindultak. Szeretettől, résztvevőtől el akarták végezni az előírásos kegyes jócselekedetet, a holttest megkenését. De tudjuk, csak az üres sírt találták: Nincsen itt, feltámadott! Az mindenestre elgondolkodtató, hogy csak az asszonyok indultak hajnalban Jézushoz, csak az ő kezükben volt ott a segítség eszköze. És a férfiak? Mai gyülekezeti életünkben is sokszor hiányoznak a férfiak.

A FELTÁMADOTT ÚTJA

A Feltámadott derűje. Szinte bújócskázik az övéivel. Hagyja, hogy Mária Magdaléna a kertésszel tévessze össze, azután a bezárt ajtón keresztül lepi meg tanítványait, majd jóízűen megeszik szemük láttára egy halat. A gyász sötétje elmúlt – ez az élet derűje, a feltámadás öröme. Ez a derűs Jézus indul aztán újra útnak: Előttetek megyek Galileába, üzeni övéinek. Most is előttünk jár, lépünk a nyomába. Kövessük őt keresztútján, de kövessük őt, a Feltámadottat is.

A sokféle húsvéti út közül erre lépünk. Ez és csak ez visz az életre. Ezért énekeljük a húsvéti himnuszok mellett: „Velem vándorol utamon Jézus...” (EÉ 459), és ezért énekeljük, imádkozzuk együtt újra és újra a 396. ének ref-rénjét is: „Uram, mutasd meg utadat!”

Ilyen útkereső, útra találó húsvétot és a feltámadásnak ezt a derűjét kívánom mindenkinek.

Fabiny Tamás

Passiójáték

Wittinger László tollából 12–14 évesek számára

Szereplők:

JÉZUS	JÚDÁS	CLAUDIA
PÉTER	2 KATONA	3 SZOLGÁLÓ
JAKAB	KAJAFÁS	VERONIKA
JÁNOS	NIKODÉMUSZ	MAGDALÉNA
3 ANGYAL	TEPLOMSZOLGA	MÁRIA
SÁTÁN	PILÁTUS	

1. JELENET

(A Gecsemáné-kert. Három tanítvány alszik. Jézus hozzájuk lép és fölkelte őket.)

JÉZUS Simon, alszol? Hát alszotok? Pedig menyire kértem, hogy csak egy órát virraszatok velem!

PÉTER Ne haragudj, Uram, de nagyon álmosak vagyunk.

JAKAB Most már fenn maradunk, efelől biztos lehetsz!

(Jézus elmegy.)

JAKAB Embereljük meg magunkat, és semmi alvás!

JÁNOS Igazad van, Jakab. Nem is értem, mi van velem. Olyan nehezek a szempilláim, mint-ha ólomból lennének...

PÉTER Van egy javaslatom. Először Jakab marad fenn és mi alszunk egy keveset Jánossal, utána én őrködöm és ti aludhattok. Mit szóltok hozzá?

JAKAB Próbáljuk meg!

JÁNOS Rendben van!

(Félrevonulnak, de végül is elalszanak. Jézus visszajön, de nem kelti fel őket. Három angyal be.)

JÉZUS Lám, a szeretet hozzám vezetett titeket, és ez a szeretet erőt ad földi életem még hátralevő idejére. Ne is szűnjék ez a szeretet soha, és különösen e Föld gyermekeit óvjátok, védelmezzétek, mert szent dologra kaptak elhivatást: az istengyermekségre!

1. ANGYAL Mindent örömmel megteszünk, amiben te is tetszésedet találod, Uram! És ha aka-

ratoddal egyezik, egykor majd bennünket is engedj gyermekeiddé válni!

2. ANGYAL Mindig a te akaratod legyen útjelzőnk! Mert a te akaratod egyben a mi akaratunk és így létünk értelme is.

3. ANGYAL Abból a szeretetből, amelyet tőled nyertünk, mindenkinek juttatunk, mert ez a te szándékod is. De most engedd, hogy földi életed eme nehéz óráiban téged szolgálhassunk!

JÉZUS Jól van tehát. Hozzátok elém az Elvesztetet, beszélni akarok veled. Tanítványaimra vigyázzatok, nem ébredhetnek föl!

(A három angyal a tanítványokhoz megy, Sátán be.)

SÁTÁN Minek hívatall? Jöttem volna magamtól is! Mert látni akarom, hogyan végzi Jézus e világi pályafutását!

(legyint)

Mint a többi...

JÉZUS Te szegény, elvakult lélek! Soha ilyen közel nem leszek hozzád, mint most! Jöjj vissza atyai házádba, és a Teremtés újra a régi fényében fog fölragyogni! Tudod, hogy nem győzhetsz le, hagyd el tehát balga önhittségedet, és térj vissza!

SÁTÁN Úrnak hiszed magad, és mégis kérsz engem? Ez igazán szép! De nem! Nem térek vissza! És ha le is győzöl, nem veheted el tőlem azt a tudatot, hogy én vagyok Isten legnagyobb ellenfele!

JÉZUS Legyen! Haladjon minden a maga útján! Amilyen nagy a te vétkeid, olyan nagy lesz az én szenvedésem is. De csalódnai fogsz reményeidben!

SÁTÁN Bemerészkedtél az én világomba, ezért most keserűen megfizetsz! Jézus teste éppúgy el fog enyészni, mint bármely emberi test! Így majd kiderül, ki lakott abban a testben.

JÉZUS Ismétlem: bűneid miatt valóban szenvednem kell. De keserűség fog benned támadni, mert az, aki most oly közel áll hozzád, akkor már végtelen távol lesz tőled. A Teremtés mindenütt az enyém, nem a te tulajdonod. Te is csak teremtmény vagy, és Isten fölötted is Úr!

SÁTÁN Majd elválik, ki lesz az úr igazán! De most készülj, mert szeretett embergyermekaid jönnek, hogy elfogjanak. Megható jelenet lesz.
(Sátán el.)

JÉZUS (Angyalaihoz.)
Menjetekek, mert utolsó földi harcomat egyedül kell megvívnom!

(A Júdás vezette kis csapat közben bejön.)

JÚDÁS Üdvözlégly, Mester!
(Csókkal köszönti.)

JÉZUS Barátom, miért jöttél?

1. KATONA A Názáreti Jézust keressük!

JÉZUS Én vagyok!

1. KATONA Megkötözni!

PÉTER (Kardot ránt.)
Ne merjétek bántani...!
(Dulakodnak.)

2. KATONA A mindenségít...
(Júdáshoz)
Azt mondtad, simán fog menni...!

JÉZUS Tedd a helyére a kardodat, Péter! Nem tudod, hogy akik fegyvert fognak, fegyver által halnak?!

(Jézust elvezetik, a tanítványok elfutnak.)

2. JELENET

(Kajafás szobája. Kajafás Nikodémusszal beszélget.)

KAJAFÁS (A kezét dörzsöli.)
Szép napunk van, Nikodémusom, szép napunk van! Nyugodtan ünnepelhetünk!

NIKODÉMUSZ Miért? Eddig nyugtalan voltál?

KAJAFÁS Mondjuk, hogy igen. De az már a múlté! Megvan a jómadár!

NIKODÉMUSZ Miféle jómadár, Kajafás? Kire célzol?

KAJAFÁS Arra a botcsinálta prófétára, a Názáretire!

NIKODÉMUSZ Csak nem azt akarod mondani, hogy elfogattad?

KAJAFÁS Mi az, hogy elfogattam? Mindjárt itt is lesz! Itt fogjuk kihallgatni, azután megy Pilátushoz, onnan meg a keresztre!

NIKODÉMUSZ Elment az eszed, főpap! Én ebben nem segítek, rám ne számíts! Csináld nélkülem!
(Kirohan.)

KAJAFÁS No lám, milyen érzékeny lelke van...

(A katonák Jézust hozzák néhány templomszolga kíséretében.)

KAJAFÁS Már vártalak...
(körbejárja)
Súlyos vádakkal kell szembenézned: a szombat semmibe vétele, templomgyalázás... meg miegymás.
(Jézus hallgat.)

No lám, megnémult! És a templom? Három nap alatt lerontod, majd ismét három nap alatt fölépíted... Hm, hát ostobának nézed a becsületes embereket?

TEMPLOMSZOLGA Mondott ő mást is!

KAJAFÁS Igen? No, halljuk!

TEMPLOMSZOLGA Azt mondta, hogy... izé... hogy... szóval, hogy ő az Isten fia!

KAJAFÁS Ugye? Gyönyörű! Mondd csak, valóban te vagy az élő Isten fia?

JÉZUS Te mondom! – Az vagyok!

KAJAFÁS (Kiabál)
Istenkáromló! Hallottátok? Is-ten-ká-rom-ló! Semmi szükség további tárgyalásra!
(Leül, ír.)
Vigyétek Pilátushoz ezzel az írással együtt!

(A katonák elvezetik Jézust.)

TEMPLOMSZOLGA Gondolod, uram, hogy sikerülni fog?

KAJAFÁS Természetesen, hisz mi is elmegyünk Pilátushoz – egy kicsit később!
(Kajafás a többivel az ellenkező oldalon kimegy.)

3. JELENET

(Pilátus szobája. Alighogy bejön a színre, máris hozzák Jézust.)

PILÁTUS *(Kezében már ott van Kajafás levele.)*
Barátom, e levél minden betűje ellened szól. Pedig nem úgy nézel ki, mint egy hétpróbás bűnöző. Viszont nekem hatalmam van, és nem is kevés. Akár meg is menthetnék!

JÉZUS
Semmi hatalmad nem lenne, ha azt felülről nem kaptad volna!

PILÁTUS
Mondd, csakugyan te vagy a zsidók királya?

JÉZUS
Magadtól mondod, vagy más mondta neked?

PILÁTUS
A te néped hozott ide!
CLAUDIA *(Már messziről kiált.)*

Pilátus, Pilátus!

PILÁTUS
Mi történt, Claudia?

CLAUDIA
Ez az ember ártatlan, ne engedd, hogy a farizeusok gonózsága győzzön felette!

PILÁTUS
Honnan tudod, hogy ártatlan?

CLAUDIA
Ma hajnalban látomásom volt. Láttam megnyílni az egeket és láttam tündöklő mennyei lények közt a Názáretit. Egyszerű, fehér simla volt rajta. Mindenki leborult előtte és azt kiáltották: Dicsőség az Egyetlennek, hozsanna! Áldott, aki jó az Úr nevében!

PILÁTUS
Figyelemre méltó álom. Nyugodj meg, kedvesem, elrendezem a dolgot. Menj szépen.
(Claudia el.)

PILÁTUS
(Hangosan olvassa a tekeracet.)
„Tanításával lázította a népet Galileától kezdve egészen Júdeaig.”
(fölnéz)

Te Galileából származol?
JÉZUS
Igen.

PILÁTUS
Akkor a te ügyed Heródesre tartozik. Vigyétek hozzá!

4. JELENET

(A pretórium udvara. A tűz körül szolgálók, Péter odamegy.)

1. SZOLGÁLÓ
Fázol, ugye? Gyere csak, melegedj te is!
PÉTER
Köszönöm, bizony jólesik ez a meleg. Hideg az éjszaka!

2. SZOLGÁLÓ
Ejnye, de ismerős vagy! Hol találkoztunk?
PÉTER
Halász vagyok, a piacon szoktam árulni, talán onnan...

2. SZOLGÁLÓ
Az lehet, hogy halász vagy, de nem a piacról ismerlek. Én nem járok piacra... De most már tudom! A Názáretihez tartozol, vele láttalak!

PÉTER
Ugyan, hová gondolsz, asszony! Még ilyen!...

1. SZOLGÁLÓ
Valóban, most már én is emlékszem! Vele láttalak többször is!

PÉTER
Fogalmam sincs, miről beszéltek...

3. SZOLGÁLÓ
Ne add az ártatlant! Bizony, te vele voltál mindig! De most, hogy elkapták, már nem érdekel, mi? Mondhatom, szép kis barát az ilyen!

PÉTER
Mit locsogtok itt összevissza, ostoba fehérnépek! Nem is ismertem őt!
(elrohan)

5. JELENET

(Ismét Pilátus elé hozzák Jézust. Kajafás is jelen van, néhány más farizeus társaságában.)

PILÁTUS
Miért hozták vissza?

KAJAFÁS
Uram, engedelmeddel, én válaszolnék a kérdésedre: ismerem Heródes álláspontját, ő nem óhajt ekkora horderejű ügyben állást foglalni. Az ítélet Róma joga.

PILÁTUS
Ostobaság! Ennek az ügynek semmi hordereje. Különben is, hogyan ítélem el? Nincs is bűne!

KAJAFÁS
Istenkáromló, lázító, felségsértő! Azt állítja, hogy ő a zsidók királya. Ezt Róma sem tűrheti!

PILÁTUS
Ugyan! Ezt már nekem is mondta. Komolytalan dolog!

KAJAFÁS Komolytalan? Ha a császár barátja vagy, nem nevezheted komolytalannak! Mondom, ha a császár barátja vagy... Mert nekünk császárunk van, nem királyunk!

PILÁTUS Ezt Heródes is tudja?...

KAJAFÁS Heródes Róma hűbérese. Te Róma képviselője vagy. Ítélned kell!

PILÁTUS *(Vakarja a fejét.)*
Húsvétkor szokásos nálatok egy foglyot elengedni...

KAJAFÁS Ne őt! Barabbást!

PILÁTUS Vele hát mi legyen?

TÖMEG Feszítsd meg!

PILÁTUS Ha mégis ártatlan?

KAJAFÁS Vére rajtunk és fiainkon!

PILÁTUS Legyen. De én mosom kezeimet, mert nem óhajtok részt venni semmilyen gyilkosságban.

6. JELENET

(A keresztút. Jézus, vállán a kereszttel, mögötte a katonák. Egy kislány jön.)

1. KATONA Gyerünk, nyomás! Ne lazásj!

VERONIKA Álljatok meg!

1. KATONA Na eredj innen, te gyerek!

VERONIKA Várj!
(Jézushoz lép.)
Mit viszel a válladon?
(főlegyenesedik)
Láthatod, egy keresztfát.

VERONIKA Mire jó az?

JÉZUS Megpihenni rajta.

VERONIKA Mi a neved?

JÉZUS Jézus.

VERONIKA Az enyém Veronika. És kilencéves vagyok.

JÉZUS Tudom.

VERONIKA Csupa izzadság az arcod. Várj, mindjárt letörlöm!

JÉZUS Köszönöm, Veronika, ez jólesett!

VERONIKA Hová mégy?

JÉZUS Csak ide, a Golgotára.

2. KATONA Mi lesz már, gyerünk tovább!

VERONIKA Jaj, de sietős a dolgod! Nem látod, hogy beszélgetünk?
(Jézushoz fordul.)
Aztán meddig maradsz ott?

JÉZUS Nem sokáig.

VERONIKA Akkor jó. Megvárlak. Siess vissza! Sokat akarok beszélgetni veled. Nincs senkim, egyedül vagyok. A szomszédok adnak enni. De senki nem beszél velem.

JÉZUS *(Megsimogatja a leány fejét.)*
Jól van kicsim, várj meg. És én mindenről

beszélni fogok neked. Arról, hogy milyen szép virágok nyílnak a mennyországban, milyen gyönyörűen dalolnak ott a madarak, és milyen illata van a frissen sült kenyérnek. És arról is, hogy ott nincsen többé fájdalom és szomorúság, és hogy ott örökké velem leszel...
(indul)

VERONIKA Siess vissza, mert én várni foglak!...

7. JELENET

(A sírnál. Mária lassan jön Magdalénával. Csöndesen sírdogál.)

MAGDALÉNA Ne sírj, Mária! Tudja a Teremtő, miért történt ez így!

MÁRIA Jó vagy hozzám, Magdaléna, köszönöm. De mégis fáj... és a síron az az irdatlan kő...

MAGDALÉNA Meglásd, megsegít az Isten!
(Mennek tovább.)
Nézd! Nézd! Nincs ott a kő! Járt itt valaki?...
(odaérnek)

MÁRIA Hol van?...

ANGYAL Kit kerestek?

MAGDALÉNA A Názáreti Jézust. Te tudod, hol van?

ANGYAL *(mosolyog)*
Itt... nincs.
(Máriához fordul.)
Feltámadt!

MÁRIA *(lassan, szótárgolva)*
Fel-tá-madt...

(Péter, János jönnek.)

MÁRIA Hallottátok? Feltámadt! A sír üres!

(Péter és János odafut. Az angyal elmegy.)

PÉTER Mária, gyertek velem, a többieknek is meg kell vinni a hírt!

JÁNOS *(Meglátja az ott ólálkodó Sátánt.)*
Menjetek csak. Én még itt maradok, van egy kis elintéznivalóm.
(Többiek el.)
Mi szél hozott ide, halálmadár? Már a Golgotán is észrevettelek! Jaj, de nagy volt az örömöd akkor! De most láthatod: nincs itt! Feltámadt!

SÁTÁN Tudom.
(elfordul)

JÁNOS Halál, hol a te fullánkod? Halál, hol a te győzelmed?

SÁTÁN Hallgass, nyomorult! Van még annyi hatalmam, hogy eltíporjalak!

JÁNOS Semmi hatalmad nincs azok felett, akik az Urat atyjukként szeretik.

SÁTÁN Én vagyok a ti uratok és atyátok! Engem illet a hódolat!

JÁNOS Legalább magadnak ne hazudj, Sátán. Ne hazudd azt, hogy boldog vagy, ne hazudd azt, hogy diadalt arattál, mivelhogy Jézust megfeszítették. Ne hazudd magadnak, hogy úr vagy! Az is el fog tőled vétetni, ami eddig megvolt, mert te tu-

JOHNSON GNANABARANAM

KRISZTUS SZENVEDÉSE – MA (részlet)

Elárulták Jézusomat.

Nem csak kétezer évvel ezelőtt árulták el őt.

Nem csak a Gecsemanében árulták el őt.

Nem csak Júdás, a tanítvány árulta el őt.

Uram,

sokszor; tegnapelőtt, tegnap és ma elárulnak téged.

Az én házamban árulnak el téged;

én vagyok az, aki elárultalak.

Nem csókkal árultalak el, mint Júdás, de elmulasztottam a hit cselekedeteit.

Nem ezzel a köszöntéssel árultalak el:

„Üdvöz légy, Mester!”

hanem elmentem a testvérem mellett,

és nem üdvözöltem néhány barátságos szóval.

Uram, ne engedd, hogy életemet mint Júdás fejezzem be!

Magtagadták Jézusomat.

Nem csak nagycsütörtök este tagadták meg őt.

Nem csak a főpapi palota udvarában tagadták meg őt.

Uram,

milyen sokszor megtagadtalak, szégyelltelek.

Hányszor elvették az emberek bátorságomat a bizonyágtételhez,

hányszor becstelenem többre a világ tüzét.

Segíts, Uram, hogy megbánjam és visszaforduljak, mint Péter!

dod a legjobban: vesztettél! Te tudod a legjobban: Jézus föltámadt! És azt is te tudod a legjobban, mit jelent ez a te számodra...

SÁTÁN Na és ha tudom, mi közöd hozzá? Fuss a többiek után, amíg jóindulattal vagyok irántad, és ne zavarj engem tovább!

JÁNOS Azt már nem! Majd elmegyek, ha nekem tetszik, és te kénytelen leszel tudomásul venni, hogy valóban nincs hatalmad felettem, nem kényszeríthetsz semmire!

SÁTÁN Ezt már mondtad egyszer. Az azonban jellemző rád, mennyire tele vagy kárörömmel, látva vereségemet. Mestered bizonyára nem erre tanított!

JÁNOS Ne forgasd ki a szavaimat! Nagyon jól tudod, miért mondtam ezeket a dolgokat neked: hogy gyere vissza. Vissza az atyai házba, mert már valóban semmi értelme a tagadásnak. Láthatod, az Életet nem lehet legyőzni. A Szeretet útjába semmi nem állhat...

SÁTÁN Ezt nem hallgatom tovább!
(*elmegy*)

JÁNOS (*Mintegy a távozó után szólva.*)

A szeretetben nincsen félelem, sőt, a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár. Aki pedig fél, az még nem ismeri eléggé a szeretetet. Mi azért szeressük az Urat, mert ő előbb szeretett bennünket!

VÉGE

” Megegyeztünk ”

VOLT EGYSZER EGY GEORGE THOMAS NEVŰ EMBER, aki lelkészként szolgált egy kis New England állambeli városkában. Egyik húsvéti időben történt, hogy vasárnap nagy, üres kalitkával ment fel a szószékre. Az emberek felhúzták a szemöldöküket, amikor Thomas testvér beszélni kezdett:

„Tegnap, ahogy a városban sétáltam, megláttam egy kisfiút, amint nagy kalitkát lóbált a kezében. A kalitka aljában három kis mezei madárka csücsült, dideregve a hidegtől és a félelemtől.

Megkérdeztem:

– Hát neked mid van, kisfiam?

– Csak néhány öreg madaram – jött a válasz.

– Mit fogsz velük csinálni? – kérdeztem.

– Hazaviszem őket, incselkedem velük, kihúzom a tollaikát, hogy így elkezdjenek egymással verekedni. Nagyon jól fogok szórakozni.

– De előbb-utóbb beleunsz majd a madaraidba. Utána mit csinálsz velük?

– Szerzek egy macskát, ők úgyis szeretik a madarakat, odaadom neki – válaszolta a fiú. A lelkész csöndben volt egy pillanattal, majd így szólt:

– Mennyit kérsz ezekért a madarakért, fiam?

– Talán önnek, uram, kellenek ezek az egyszerű mezei madarak? Még csak nem is szépek...

– Mennyit kérsz? – kérdezte a lelkész. A fiúcska felnézett rá, mintha azt akarná mondani, ez az ember nem normális, majd rávágta: tíz dollár. A lelkész belenyúlt a zsebébe, kivett belőle egy tízdolláros és beletette a fiú kezébe. A fiú egy pillanat múlva el is tűnt. A lelkész pedig elindult a kalitkával az utca végébe, ahol egy kis füves rét volt. Letette a ketrecet, kinyitotta az ajtaját és szabadon engedte a madarakat.”

Nos, ezzel megmagyarázta a szószékre felvitt üres kalitkát, majd így folytatta a történetet: „Egy napon Jézus és a sátán beszélgettek. A sátán pont az Éden kertjéből jött, és büszkén, dölyfösen pöffeszkedett.

– Igen, uram, megszeréztem az összes embert ott lent. Felállítottam egy olyan csapdát, olyan csalit használtam, amiről tudtam, hogy nem fognak neki ellenállni. Így mindet megfogtam!

– Mit fogsz velük csinálni? – kérdezte Jézus. A sátán így válaszolt:

– Szórakozni fogok. Megtanítom

őket, hogyan házasodjanak össze, hogyan váljanak el egymástól; hogyan gyűlöljék és bántsák egymást; hogyan igyanak, cigarettázzanak és átkozódjanak. Megtanítom őket, hogyan kell fegyvereket, bombákat gyártani, hogyan lehet egymást megölni. Nagyon jól fogok szórakozni.

– És mit csinálsz velük, ha már mindent tudnak? – kérdezte Jézus.

– Megölöm őket! – büszkélkedett a sátán.

– Mennyit akarsz értük? – kérdezte Jézus.

– Ah! Neked nem kellenek ezek az emberek, teljesen értéktelenek. Ha meg is veszed őket, gyűlölni fognak. Leköpnék, átkoznak és majd megölnék. Neked igazából nem kellenek ezek az emberek!

– Mennyit kérsz? – kérdezte Jézus újból. A sátán gúnyosan Jézusra mosolygott és így szólt:

– A véred, az összes könnyed és az egész életed. – Jézus így szólt:

– Megegyeztünk – azután kifizette az árat... Így lettek az emberek szabadok!”

A lelkész felemelte a kalitkát, és lejött a szószékről.

Hétköznapi CSODÁK

UTAZOM A METRÓN. Szeretem nézni az embereket, főképp az arcokat, mert beszédes az emberi arc, a tekintet. Leül velem szemben egy hosszú hajú fiatal lány. Talán kicsit tovább időzik rajta a tekintetem, mint másokon, mert szép, nőies és kedves arca van. Ő leültében azonnal könnyet vesz elő, és olvasni kezd. Kisvártatva ismét a táskájába nyúl gyors mozdulattal, valamit keres, amit valószínűleg nem talált meg, mert visszacsukja a táskáját és tovább olvas, de közben szipog kettőt. Nyilvánvaló, hogy zsebkendőért nyúlt, hiába. Vajon nem veszi-e tovakodásnak, ha idegenként zsebkendőt nyújtok neki? Habozásra nem marad sok idő, mert a vonat megáll, le kell szállnom. „Tessék, ha elfogadja...” Nyújtom felé a papírzsebkendőt, ő elveszi, de már szállok is le. Talán egy pillanatra láttam a tekintetét.

Egy jó órával később készülök visszafelé utazni, és a peronon várom a begördülő szerelvényt. Nyílik az ajtó, és pontosan velem szemben kilép a kocsiból a lány, akinek a zsebkendőt adtam. Megismerjük egymást. Ő mosolyog, azt hiszem, én is viszont. „Köszönöm” – mondja a lány, és továbblibben. Utánafordulok, már elkeveredett a mozgólépcső felé áramló tömegben. Még éppen be tudok lépni a metrókocsiba a záródófélnben lévő ajtók között...

Dobó György

VISSZATEKINTÉS

→ 2005. január 23-án ökumenikus ifjúsági istentisztelet volt a Magyar Szentek Templomában, ahol *Barthel-Rúzsza Zsolt* és *Balog Eszter* képviselte az evangélikus fiatalokat.

→ Balatonszárszón rendeztük meg az ifjúsági vezetők találkozóját, 2005. február 18–20-ig. Az ötvennégy fős csapatban a legnagyobb számban az evangélikus gimnáziumok diákönkormányzati vezetői jelentek meg. A tavaly nyári ifjúsági vezetőképző tábor résztvevői is eljöttek nagy többségben, és a megyei ifjúsági referensek közül is néhányan. A találkozó elsődleges értéke abban volt, hogy a hasonló cipőben járó fiatalok megismerkedhettek egymással, kicserélték tapasztalataikat, örömeiket, bánataikat. *Dr. Rókusfalvy Pál* és *Krámer György* előadása által értékes gondolatokat kaptunk, *Baczkó Máté* és *Bátovszky János* szakszerű közreműködése segítségével igazán hatékony és aktív csapatot formálódunk. A találkozót a fiatalok kérésére ezentúl rendszeresen meg fogjuk tartani.

ELŐRETEKINTÉS

→ 2005. március 14–17-ig Drezdából érkeznek evangélikus fiatalok, akik ifjúsági munkát végeznek. Programjukban első helyen szerepel a Magyarországi Evangélikus Egyház ifjúsági munkájának a megismerése, valamint a két ország közti kapcsolatépítés.

→ A harmadéves teológusok idén tavasszal is passiókörútra indulnak, a hagyományokhoz híven. Most tavasszal a **Veszprémi Egyházmegyébe** látogatnak el a nagyhéten, március 20-tól 25-ig.

Budapesten a **zuglói evangélikus templomban** március 17-én, csütörtökön 18 órakor lesz előadás.

Más budapesti előadások:

■ március 16. szerda, 18 óra: Sarepta Budai Evangélikus Szeretetotthon (cím: 1029 Budapest, Báthori u. 8.).

■ március 19. szombat, 11 óra: Deák téri evangélikus templom, 17:45: Szent Rókus-templom.

Veszprém megyében az alábbi gyülekezetekbe látogat el a teológuscsoport: Kemeneshőgyész, Takácsi, Pápa, Zánka, Kővágóórs, Révfülöp, Balatonfüred, Dörgicse, Nagyvázsony, Várpalota, Tés, Öskü, Bakonytamási, Bakonyszentlászló, Sikátor.

→ 2005. április 8–10-ig *Dietrich Bonhoeffer*-emléknapokat rendeznek a németországi Flossenburgban, halálának 60. évfordulója alkalmából. A találkozón többek között előadások hangoznak el, amelyeket csoportbeszélgetések követnek. Érdeklődni lehet Balog Eszter ifjúsági referensnél. Tel: 06/20-824-2019.

→ 2005. május 5–7-ig az országos táborok vezetői részére szemináriumot tervezünk a balatonszárszói központban azzal a céllal, hogy a vezetői feladatokban és személyiségükben megerősödjön majd más tábori vezetőket, segítőköt.

→ 2005. május 23–25-ig országos lelkészkonferencia lesz Révfülöpön, ahol az ifjúság lesz a fókuszban. Meghívott előadók: *dr. Antalfai Márta*, *dr. Rókusfalvy Pál*, *Jelenits István*, *dr. Tomka Miklós*. A lelkészkonferencia alkalmat ad arra, hogy az ifjúság vallásosságát, lelki problémáit pszichológiai és szociológiai szempontból is megvizsgáljuk. Közösen gondolkodunk arról is, hogy egy mai fiatal hogyan találhatja meg helyét és szerepét az evangélikus egyházban, gyülekezetben.

→ Készül az a programfüzet, amely a nyári evangélikus ifjúsági táborok, konferenciák leírásait tartalmazza. Ezt a füzetet minden gyülekezetnek és minden evangélikus iskolának megküldjük, hogy minél több fiatal eljöhessen nyári táborainkba. A füzet végén megtalálható a jelentkezési lap, de azt a gyülekezeti lelkésznel is be lehet szerezni.

→ Idén nyáron is lesz ifjúsági vezetőképző tábor, 2005. július 31–augusztus 6-ig. Már most jegyezd fel a naptárba!

178571040501

480 Ft